

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

2

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ
ΡΑΝΤΑΝ
№ 266

5

27^ο Η Μαρκελίνα σαν να έπιμε μια τρομερή απόφαση, σφύριζε να της ξεφύγει ένας βαθύς στεναγμός και είπε στον Γεράρδο:

— Λοιπόν, ναι, θα δεχθώ τον κ. Μπαφόρ σπίτι μας. Θα του χαρίσουμε την οικογενειακή θαλασσοπονη που του λείπει, θα τον κάνομε να ξεχάσει τον κρυφό τόνο που του τρέχει την καρδιά...

Ο Γεράρδος κούνησε μ' απογοήτευση και θύρισε το κεφάλι του. — Τώρα πια... είπε, τώρα εί-

νε πολύ άρρωστη! Την νύχτα αυτή η Μαρκελίνα την πέρασε άγρυπνη, κλαίνοντας, βασανισμένη από τύψεις. — Θεέ μου! Ψυθύριζε, έχω τον θάνατό μου, είμαι η αιτία του θανάτου του. Φωτίζει με, Θεέ μου, κι πρέπει να κάμω...

Πραγματικά, η θέσις της ήταν δεινή. Τι έπρεπε να κάνει; Για να σώσει τον Μπαφόρ ένας μόνον τρόπος υπήρχε. Να φανερωθεί ποιά ήταν, να προέχει κοντά του, να ριχτεί στην αγκαλιά του. — Ήταν βέβαια ότι αν γινόταν αυτό ο Μπαφόρ θα έσωζε. Μια εδίσταζε. Δεν είχε το κουράγιο για μια τέτοια πράξη.

Η άνακτολη του ήλιου την βρήκε στο κρεβάτι της άγρυπνη με πια μισή κοκκινισμένη από το κλάμα.

Πρωί-πρωί την ημέρα αυτή ο Γεράρδος, έτρεξε κοντά στο Μπαφόρ. Η κατάσταση του ήταν η ίδια. Υπήρχε κίνδυνος για τη ζωή του.

Όταν ο Γεράρδος γύρισε σπίτι του, η Μαρκελίνα τον ρώτησε ανήσυχη:

— Πώς τον βρήκες; — Άλλοιμονο!... Η κατάσταση του δεν άλλαξε. Έγγιζει το τέλος του.

— Μιλάς σοβαρά, παιδί μου; Μήπως κάνεις λάθος; — Όχι, μητέρα, δεν κάνω λάθος. Όλα ετελείωσαν πια. Ο δυστυχισμένος φίλος μου θα πεθάνει.

— Έξαλλή η Μαρκελίνα κλείστηκε στο δωμάτιό της. Της έρχόταν παρασάλλη, λιγνυγισμός. Κατάλαβε καλά πως αυτή θα ήταν υπεύθυνη για τον πρόωγο θάνατο του Μπαφόρ. Ο Πέτρος θα ζούσε πολύ άκομα αν δεν του συνέβαινε η συμφορά της εξαφανίσιας της συζύγου του.

Ταραγμένη η Μαρκελίνα, νοιώθοντας βασανιστικές τύψεις ξανάτρεξε πάλι κοντά στο Γεράρδο. — Πές μου, τον ρώτησε, ο Μπαφόρ διατηρεί το λογικό του; — Καί βέβαια, μητέρα. Γιατί το ρωτάς αυτό;

Η Μαρκελίνα δεν απάντησε στην ερώτησή του. — Πές μου, ξαναρώτησε, διατηρεί η μητέρα του διανόη; Μπορεί και μιά;

— Βέβαια. Δεν είναι άρρωστος άνθρωπος, που υποφέρει από μια όρισιμη νόσο. Δεν απονήσκει. Σβύνει.

Ο Γεράρδος σταματάει και κυττάζει την μητέρα του. — Πώς τ'όλες αυτές οι ερωτήσεις; Ης λέει μ' άπορία. Τι συμβαίνει;

— Τίποτε... Τίποτε, παιδί μου... Και αναστατωμένη, γεμάτη αγωνία, τον αφήνει και εναγκαλιέται στο δωμάτιό της. Βηματίζει επάνω κάτω και μιλάει μόνη της με έξαψη:

— Ποιος ξέρει!... "Ισως είναι το βέλημα του Θεού... "Ισως... Πρέ-

πει να κάμω το καθήκον μου. Να τον σώσω. Γιατί μόνον εγώ μπορώ να τον σώσω τη ζωή, να τον γλυτώσω απ' τον βέβαιο θάνατο. Και... ποιος ξέρει, ποιος ξέρει!... "Ισως με συγχωρήσει...

Μονολογώντας έτσι πλησιάζει σ' ένα γραφείο κι' ετοιμάζεται ν' ανοίξει τα συρτάρια. Τα χέρια της τρέμουν. Διστάζει πάλιν. Σταματά...

Μονολογώντας έτσι πλησιάζει σ' ένα γραφείο κι' ετοιμάζεται να ανοίξει τα συρτάρια. Τα χέρια της τρέμουν. Διστάζει πάλιν. Σταματά...

Θεέ μου, Θεέ μου, μ' ένοκαταλείπει πάλι το κουράγιο μου. Κύριε, φωτίζει και δώσε μου να πράξω το καθήκον μου...

Όσο που δεν έχει τη δύναμη που της χρειάζεται την τελευταία αυτή στιγμή, στην κρίσιμη αυτή περίπτωση. Φοβάται, διστάζει, τρέμει...

Πέρασε έτσι αλόκληρη η ημέρα. Η Μαρκελίνα δεν έχει άνοιξει. Ξεπρήσι, δεν έχει ανακαυχή ούτε στιγμή. Δεν την χωρίζει ο τόπος, πνίγεται...

Περνά τη νύχτα της στο πόδι, όρθια μπρος στο ανοιχτό παράθυρο. Κυττάει ψηλά στον ουρανό τ' αστέρια και θυμάται... Θυμάται την όμορφη εκείνη νύχτα που ξετόρριζε σαν τρελή, δυο ημερών νύφη και πήρε έξαλλη το δρόμο των περιπετειών. Θυμάται τη συνάντησή της με τον Κρασκανάτ, μέσο στο δάσος. "Όλο το παρελθόν περνά απ' τη σκέψη της ολοζώντανο.

Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε!... "Ολόκληρη ζωή. Και τώρα ήρθε το πλήρωμα του χρόνου. Α. κουβί μεσα της τη φωνή της συνειδήσεώς της, τη φωνή του Θεού: "Πρέπει να σώσεις τον σύζυγό σου από το θάνατο. "Έχεις την υποχρέωσή να του γλυκύνεις τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Φτάνει πια το μαρτύριο. Άρκετά υποφέρεις... Πλήρωσε σκληρά το παράταμά σου." Ηρθε η στιγμή να μιλήσει...

— Κι' αν με περιφρονή; "Αν με καταρασθ; Αν αρρωτιάται, στέκοντας άγρυπνη μπρος στο ανοιχτό παράθυρο.

Κι' η φωνή της συνειδήσεως της απαντά: "Όχι, κι' αν συμβή, πρέπει να το ληφθής. Πρέπει..."

Στην ώρα που η Μαρκελίνα έχει πάρει την απόφασή της. Προσεύχεται λίγες στιγμές γονατιστή μπρος το εικονοστάσι και κατόπιν με έλαση φωμμένη κάποις την καρδιά πλησιάζει στο παλαιό εκείνο γραφείο που βρίσκεται στο δωμάτιό της. Βρίσκεται εκεί ένα συρτάρι του οποίου το κλειδί κρατάει πάν-

τα επάνω της. Το ανοίγει κι' έρπεινά κάτω από διάφορα κιτρινωμένα χαρτιά κι' έπιστολές. Βρίσκει τέλος εκείνο που ζητά. Είναι ένας φακέλλος κιτρινωμένος κι' αυτός απ' την πολυκαιρία.

Ο φακέλλος είναι σφραγισμένος, τον έχει σφραγίσει η ίδια έχοντας πολλά χρόνια. Τον σφραγίζει χωρίς να διασώσει. Μέσα στο φακέλλο βρίσκεται ένα ματσάκι λουλουδιών. Τα λουλούδια αυτά έχουν ξεραθεί έντελως απ' το πέρας του καιρού, μα τα άναγλωρίζει κανείς εύκολα. Είναι χιονολούδουδα.

Όταν η Μαρκελίνα, τη νύχτα εκείνη της συμφοράς έφυγε απ' το Μπεναθάν, κι' έγκατέλειψε το σύζυγό της, το μόνο που πήρε μαζί της ήταν τα λουλουδάκια αυτά. Είναι τα χιονολούδουδα που με κίνδυνο της ζωής του έδωσε ο Πέτρος Μπαφόρ από τους γκρεμούς της Γκριντελάντ την ημέρα εκείνη που είχαν βγει περίπατο συνοδευόμενοι από την συχωρεμένη τη θεία της. Είναι τα λουλούδια του έρωτος.

Μπεναθάν δεν τα λησμόνησε, παρ' όλη της την ταραχή που την έκαμνε να φαίνεται τρελή. "Ήσαν η πεία γλυκαία, ανάμνησις της αγάπης της, το πείο πολυτίμο κειμήλιο του έρωτός της. Και τα είχε διατηρήσει μ' ευλάβεια και τα πήρε μαζί της φεύγοντας, ριχτώντας τα στον κόρφο της, μέσα απ' τον στήθος της, εκεί που η φτωχή της καρδιά χι-πούσε γεμάτη απελπισία.

Χρόνια και χρόνια πέρασαν από τότε. Η Μαρκελίνα γέρασε. Τα παιδιά της μεγάλωσαν. Τα χιονολούδουδα της αγάπης μαράζωσαν, ξεραθήκαν. Κι' όμως τα διατηρήσε σαν κάτι ιερό. Κι' όταν είχε ανάγκη παρηγοριάς στους μεγάλους της πόνο, κι' όταν αισθανόταν την ανάγκη να ξαναζήσει και στερεώσει το κουράγιο της, στά λουλούδια αυτά κατέφευγε. "Αρκούσε να τ' αντικρύσει για να βρή τη δύναμη να συνεχίσει το ανέσασμα της στο γολγοθά της αιτίας εξορίας της. Πόσες φορές δεν τα είχε βρέξει με τα δάκρυά της! Τους κρυφομυλούσε, σαν να ήταν έμψυχα και ν' άκουσαν και να έννοούσαν τα πικραμένα της λόγια.

Η Μαρκελίνα τα κυττάζει τώρα με πόνο, μα κι' έλπίδα. Τα φέρνει στα χείλη της και τα φιλεί. Τα μιστά της βουρκώνουν.

Τα κλείνει σ' έναν άλλο φακέλλο και παραλάσσοντας ακοίμως το γραφικό της χαρακτήρα, γράφει επάνω το όνομα του Πέτρο Μπαφόρ.

Αμέσως κατόπιν γράφει σ' ένα έπιστολόχαρτο τα λίγα αυτά λόγια:

"Ζανζότ, έλα γρήγορα. Έχω την ανάγκη σου".

Παραδοθείς αμέσως το σημείωμά της για τον Ζανζότ σ' έναν μικρό, και του συνιστά να μη χάσει καίριο δίδονάς του κι' ένα στεργυλλό χρηματικό ποσόν για τον κόπο του.

1ον) Όταν του δίνετε όταν είναι μικρό, ό,τι σας ζητάει.

2ον) Όταν μιλάτε μπροστά του για τη μεγάλη του έξυπνάδα.

3ον) Όταν λέτε εμπρός του ότι είναι αδύνατον να το δι-ορρώσετε.

4ον) Όταν δεν είσατε ποτέ σύμφωνοι, μπροστά του, πα-ρά ό,τι ο πατέρας κατηγορη την μητέρα εμπρός του ή τον.

5ον) Όταν δεν προσέχετε καθόλου με ποιά παιδιά παίζει.

6ον) Όταν του αφήνετε χρήματα στα χέρια του, κακίες του.

7ον) Όταν το αφήνετε να λείπει ό,τι θέλει.

8ον) Όταν το τιμωρούν οι δασκάλοι του στο σχολείο και τους παίρνετε το μέρος του και κατηγορείτε τους δασκάλους.

Τι καλά που θα έκαναν μερικοί "Έλληνες γονείς αν τοιχοκόλλουσαν στα σπίτια τους τον δεκάλογο αυτό!

τα επάνω της. Το ανοίγει κι' έρπεινά κάτω από διάφορα κιτρινωμένα χαρτιά κι' έπιστολές. Βρίσκει τέλος εκείνο που ζητά. Είναι ένας φακέλλος κιτρινωμένος κι' αυτός απ' την πολυκαιρία.

Ο φακέλλος είναι σφραγισμένος, τον έχει σφραγίσει η ίδια έχοντας πολλά χρόνια. Τον σφραγίζει χωρίς να διασώσει. Μέσα στο φακέλλο βρίσκεται ένα ματσάκι λουλουδιών. Τα λουλούδια αυτά έχουν ξεραθεί έντελως απ' το πέρας του καιρού, μα τα άναγλωρίζει κανείς εύκολα. Είναι χιονολούδουδα.

Όταν η Μαρκελίνα, τη νύχτα εκείνη της συμφοράς έφυγε απ' το Μπεναθάν, κι' έγκατέλειψε το σύζυγό της, το μόνο που πήρε μαζί της ήταν τα λουλουδάκια αυτά. Είναι τα χιονολούδουδα που με κίνδυνο της ζωής του έδωσε ο Πέτρος Μπαφόρ από τους γκρεμούς της Γκριντελάντ την ημέρα εκείνη που είχαν βγει περίπατο συνοδευόμενοι από την συχωρεμένη τη θεία της. Είναι τα λουλούδια του έρωτος.

Μπεναθάν δεν τα λησμόνησε, παρ' όλη της την ταραχή που την έκαμνε να φαίνεται τρελή. "Ήσαν η πεία γλυκαία, ανάμνησις της αγάπης της, το πείο πολυτίμο κειμήλιο του έρωτός της. Και τα είχε διατηρήσει μ' ευλάβεια και τα πήρε μαζί της φεύγοντας, ριχτώντας τα στον κόρφο της, μέσα απ' τον στήθος της, εκεί που η φτωχή της καρδιά χι-πούσε γεμάτη απελπισία.

Χρόνια και χρόνια πέρασαν από τότε. Η Μαρκελίνα γέρασε. Τα παιδιά της μεγάλωσαν. Τα χιονολούδουδα της αγάπης μαράζωσαν, ξεραθήκαν. Κι' όμως τα διατηρήσε σαν κάτι ιερό. Κι' όταν είχε ανάγκη παρηγοριάς στους μεγάλους της πόνο, κι' όταν αισθανόταν την ανάγκη να ξαναζήσει και στερεώσει το κουράγιο της, στά λουλούδια αυτά κατέφευγε. "Αρκούσε να τ' αντικρύσει για να βρή τη δύναμη να συνεχίσει το ανέσασμα της στο γολγοθά της αιτίας εξορίας της. Πόσες φορές δεν τα είχε βρέξει με τα δάκρυά της! Τους κρυφομυλούσε, σαν να ήταν έμψυχα και ν' άκουσαν και να έννοούσαν τα πικραμένα της λόγια.

Η Μαρκελίνα τα κυττάζει τώρα με πόνο, μα κι' έλπίδα. Τα φέρνει στα χείλη της και τα φιλεί. Τα μιστά της βουρκώνουν.

Τα κλείνει σ' έναν άλλο φακέλλο και παραλάσσοντας ακοίμως το γραφικό της χαρακτήρα, γράφει επάνω το όνομα του Πέτρο Μπαφόρ.

Αμέσως κατόπιν γράφει σ' ένα έπιστολόχαρτο τα λίγα αυτά λόγια:

"Ζανζότ, έλα γρήγορα. Έχω την ανάγκη σου".

Παραδοθείς αμέσως το σημείωμά της για τον Ζανζότ σ' έναν μικρό, και του συνιστά να μη χάσει καίριο δίδονάς του κι' ένα στεργυλλό χρηματικό ποσόν για τον κόπο του.

1ον) Όταν του δίνετε όταν είναι μικρό, ό,τι σας ζητάει.

2ον) Όταν μιλάτε μπροστά του για τη μεγάλη του έξυπνάδα.

3ον) Όταν λέτε εμπρός του ότι είναι αδύνατον να το δι-ορρώσετε.

4ον) Όταν δεν είσατε ποτέ σύμφωνοι, μπροστά του, πα-ρά ό,τι ο πατέρας κατηγορη την μητέρα εμπρός του ή τον.

5ον) Όταν δεν προσέχετε καθόλου με ποιά παιδιά παίζει.

6ον) Όταν του αφήνετε χρήματα στα χέρια του, κακίες του.

7ον) Όταν το αφήνετε να λείπει ό,τι θέλει.

8ον) Όταν το τιμωρούν οι δασκάλοι του στο σχολείο και τους παίρνετε το μέρος του και κατηγορείτε τους δασκάλους.

Τι καλά που θα έκαναν μερικοί "Έλληνες γονείς αν τοιχοκόλλουσαν στα σπίτια τους τον δεκάλογο αυτό!

Ο μικρός φεύγει τρέχοντας. Ο Ζανζότ, ο γνωστός μας Κρασκανάτ, μένει στο Σαιν Φερμάν, ένα μικρό χωριό μεταξύ του Κρέιλ και του Σαντίνι. Ευτυχώς ο μικρός τον βρήκε σπίτι του. Ο Κρασκανάτς είναι ξεμέθυστος. Το σημείωμα της Μαρκελίνας τον κάνει να πεταχτεί επάνω, έτοιμος για δρόμο. Άρπάζει το όργανέτο του, το κρεμάει στον ώμο του και ξεκινάει δροσισμένος.

Φτάνει στο Κρέιλ και τρέχει ίσια στο σπίτι της Μαρκελίνας. Έκείνη τον περιμένει στο παράθυρο, άνησχη, γεμάτη ανυπομονησία.

Ο Ζανζότ ανεβαίνει στο σπίτι. Είναι μόνος, μπορούν να μιλήσουν ελεύθερα.

Τι τρέχει δεσποινίς Μαρκελίνα; ρωτάει ο Κρασκανάτς.

Την αποκαλεί δεσποινίδα κατά την παλιά του συνήθεια.

— Με ζητήσατε κι' ήρθα τρέχοντας, συνεχίζει. Μιλήστε μου έλευθερα. Τι συμβαίνει; Έφτασε μήπως η ώρα να σας δείξω πόσο σας είμαι αφοσιωμένος.

Η Μαρκελίνα είναι εξαιρετικά συγκινημένη.

— Εύχαριστώ, καλέ μου Ζανζότ, όπου άπαντα. Δεν άμφεβαλα ποτέ για την αφοσίωσή σου.

— Δεν έχετε, δεσποινίς, παρά να με διατάξετε.

Η Μαρκελίνα του δίνει το φακέλλο, μέσα στον οποίο βρίσκονται τα χιονολούδουδα.

— Τον φακέλλο αυτόν, του λέει με φωνή που άχνотρέμει, θέλω να τον πιάς στον κ. Πέτρο Μπαφόρ.

Η μορφή του Κρασκανάτς φωτίζεται από βαθειά, ελκρινή άγνοια.

— Α, επί τέλους! ξεφωνίζει. Έχετε ένα γράμμα για τον καίμο μου Μπαφόρ. Θεέ μου! Ποιος θα το πίστευε ποτέ ότι θα κατοικούσατε τόσο κοντά ο ένας στον άλλο, χωρίς εκείνος ούτε καν να το φαντάζεται. Τον καίμένο τον καλό άνθρωπο... Άν το ήξερε.

— Άν το ήξερε, θα έπαισιόταν.

Η Μαρκελίνα φέρνει το δάχτυλό της στο χείλη της.

— Σιωπή, Ζανζότ.

— Ναι, ναι, σιωπώ. Τιμωρία. Μη σου ξεφύγει λέξεις. Μ' άκου, Ζανζότ; Ό,τι ο παρακρινής υπαινιγμός. Μ' έννοεις; Μη ξεχνάς την υποσχέσή σου.

— Ησυχάστε, δεσποινίς Μαρκελίνα. Κανένας δεν θα μάθι τίποτε, τίποτε άπολύτως.

— Σ' εύχαριστώ, Ζανζότ. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις υπηρεσίες σου.

— Για σας, δεσποινίς, και στη φωτιά θάπεφτα.

Ο Κρασκανάτς ετοιμάζεται ν' αναχωρήσει.

Η Μαρκελίνα του λέει και πάλι:

— Το νου σου, Ζανζότ. Πρόσεξε μην ξεαναγίνεις ό,τι έγινε άλλοτε.

Ο Κρασκανάτς, κοκκινίζει και σκύβει το κεφάλι του στενωχωρημένος.

— Καλύτερα να γίνω κομμάτια, φωνάζει, παρά να πάθω τέτοιο τραγικό. Το κακό έγινε μιά φορά. Δεν θα ξαναγίνη πια, όχι, όχι.

— Στο καλό, Ζανζότ. Ο Κρασκανάτς φεύγει γρήγορα—γρήγορα.

Το σπίτι του Μπαφόρ δεν είναι μακριά. Δεν άργει να φτάσει εκεί.

Η πόρτα του κήπου είναι κλειστή. Το σπίτι φαίνεται έρημο.

Ο Ζανζότ χτυπάει την πόρτα και περιμένει.

Επί τέλους έρχεται ένας υπηρέτης. Ρίχνει μιά ματιά στον Κρασκανάτς και στραβώνει το πρόσωπό του.

Τον περνάει άσφαλώς για ζητιάνο.

— Τι ζητάς; του λέει. Πήγαινε στη δουλειά σου.

Ο Ζανζότ τεντώνει το κορμί του, και παίρνει ύφος άξιοπρεπές:

— Είπ' εδω ο κύριος Πέτρος Μπαφόρ; ρωτάει.

— Ποιόν ζητάς;

— Σου το είπα; τον κ. Μπαφόρ, τον κύριο σου.

Ο κύριος είν' άρρωστος και δεν δέχεται κανένα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η άγνέχεια.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΕΘΕΡΑ

Τον καιρό πουχε πέσει πείνα στον τόπο και οι άνθρωποι πέθαιναν στους δρόμους. — Και όμως οι άνθρωποι δεν σταματούσαν — Οι γυναίκες που συνδέονται μεταξύ τους.

ΣΤΗΝ ήουκη Βηθέεμ η ζωή έαφάνιζε έλασ τον κανονικό της ρυθμό. Έκείνα τα χρόνια ο λίκας είχε κάψει τα σπαρτά. Έλεγαν το ψωμί ψωμάκι οι άνθρωποι. Και κάθε μέρα θριασκόντουσαν και καινούρια πτώματα, ενώ πολλοί από τους διαβάτες καθώς σταματούσαν να ιδούν, έπεσαν κι' αυτοί κάτω από την εξάντληση.

Ο γέρω "Ελιμέλεχ τα χρεία σπυκε. Όταν τ' άποθέματα κόντευαν να σωθούν ολότελα στο κελάρι και ύστερα από μιά νύχτα που την πέρασε άγρυπνος από τη στενωχωρία, είπε, στη γυναίκα του αποφασιστικά:

— Νοεμίν, έδω θα φουφούσεμε σαν τα σκυλιά. Μάζεψέ τα γρήγορα και φεύγουμε!

Είχαν και δυο παιδιά, τον Μααλών και τον Χελαιών. Τους πήραν κι' αυτούς μαζί. Που θα πήγαιναν; Όπου θαδρίσκαν τροφή. Όδοιπορώντας, είδαν στάχτα μεστωμένα να υψώνωνται μόνονα από χωράφια της χώρας Μωάδ. Έκει κι' ο στάθκαν.

— Άλλά, οι κούρασι τους είχε τσακίσει. Οι υιοί του "Ελιμέλεχ και της Νοεμίν έπιασαν δουλειά. Και όρθηκαν και νύφες.

Ο ένας πήρε την "Ορρά και ο άλλος τη Ρούθ. Κορίτσια προκομένα κι' όμορφα. Εύτυχια οικογενειακή. Άλλά, σ' λίγο το πρώτο πένθος την έσκιασε. Ο "Ελιμέλεχ υπέκυψε στον κάματο από την προηγουμένη περιπέτεια. Τον έκλαψαν, τον έθαψαν και παρηγορήθηκαν ότι θα ζήσουν οι ρέστοι. Το κακό όμως είχε εισχωρήσει βαθύτερα. Το είχε εισχωρήσει και τα δυο παλσαρκά έτρωγε και τα δυο μέρες, ληκάρια. Και σ' έμέρες μέσα, ο ένας ύστερα από τον άλλον, έφυγε σύντομη άρρώστεια, ο Μασ-γαν από τον κόσμο κι' ο Μασ-γαν και ο Χελαιών. Χήρες η "Ορρά και η Ρούθ, και τρεις φορές χήρα η έρημ η Νοεμίν.

Άπελπίσια και στυφά Μαυρίλα και καίλα.

— Καλές μου κόρες, σας εύχαριστώ για όλα, γυρίστε τώρα στις νανάδες σας, είπε η Νοεμίν στις νύφες της.

— Και τί θα άπογίνεις του λόγου σου; τη ρώτησε.

— Γριά είμαι, άς με πάρει ο Θεός. Έσείς να ζήσετε με την ευχή μου και να εύχνησθε.

Τις φίλησε, τις φίλησαν, πο-ταμί τα δάκρυα. Η Νοεμίν πήρε το δρόμο με το υπονοάκι στον ώμο της. Οι δυο νύφδες την άκολουθούσαν.

— Που πάτε;

— Μαζί σου θάρθουμε!

Με τα πολλά, μεταπείστηκαν να χωριστούν. Πέρα, στο βάθος, φαίνονταν οι σιουέττα της "Ορρά, που έφυγε σκυψή. Άλλά η Ρούθ δεν το κουνούσε. Δεν της βαστούσε η καρδιά να γκαταλείψει την πεθερά της.

— Όχι! της είπε κατηγορηματικά. Έσύ πια είσαι η μητέρα μου. Κοντά σου και η ζωή και στο θάνατο!

Γύρισαν στη Βηθέεμ. Στο παλιό, ρημανμένο της σπιτάκι ζή-ρως η Νοεμίν. Η Ρούθ την άφισε και άγχεσε από την πό-

λιν. Ντάλα καλοκαίρι, σπικωμένες οι θημνίες, οι θερισιτάδες με τα δρεπάνια μάζευαν το κριθάρι τους. Ευλογία Κυρίου είχε ξαναβρεί στη γη. Σ' ένα κτήμα κόλλησε με τρόπο, κι' άκολουθώντας το τσούμο μάζευε στην ποδιά της ό,τι έπε-φε χάμω. Κρυφοκίτταζε γύρω τρομαγμένη μη θυμώσουν και τη διώξουν. Ξέννη κι' άγνωστη ήταν. Ότωκούλα, πεινασμένη, ζυπολήπτη, άπρόσταυτη. Ο νους της καρφωμένος στη γριά, να της πεί μιά κούφια τροφή!

— Νά κι' ο νοικοκύρης κάποτε! "Όλοι σουζα. Οι φόβοι της Νοεμίν δυνάμωσαν. Τραβήχτηκε στην πάντα. Έκρυψε ό,τι είχε μάζεψει μην της τσπαίρναν. Το άφεντικό έβριζε παντού τη μάτια του. Φαίνονταν πως δεν χωράτευε. Άν τη ρωτούσε τί θα τούλεγε; Σταλαγμاتیες το κλάμα κυλούσε από τα μεγάλα μάτια της.

— Ο Βοός! Ο Βοός! φιδύριζε η άργατεία τ' όνομα του γαιοκτιμώνα.

Αυτός, μεσόκοπος άνθρωπος, καλοδεμένος και σοδαρός, πλη-

κάσε κατ' ευθείαν στην Ξέννη, γεμάτος περιέργεια από την παρουσία της:

— Έδώ δουλεύεις; τη ρώτησε άσπρη.

— Όχι! του άποκρίθηκε δειλά.

Και πρόσθεσε:

— Όχι, δηλαδή πως δεν θα θελα να δουλέψω, αλλά...

Κ' έχασε τα λόγια της.

Ο άφεντης φώναζε τον έπιστάτη:

— Ποιά είν' αυτή;

— Έκείνος τον πήρε ιδιαιτέρως:

— Δεν της είπα να φύγει, ά-πύ λυπή. Την είχε πάρει το μάτι μου χτες μαζί με τη συμπεθερά σου τη Νοεμίν, τη χήρα του ξαδέρφου σου του "Ελιμέλεχ που γύρισε από τη Μωάδ. Θάνα, οίγουρα, Μωαβίτσια, ί-σως κάποια από τις χήρες νύφες της. Μάζεψι η κακομοίρα κανένα σπυρί για να φάει. Νά της πω να φύγει!

— Όχι, όχι! Καλά, άσμε.

Ο Βοός πλησίασε μονάχος του τη Ρούθ. Η όμορφιά της έφάνταζε. Τα νεύρα της ήταν πάντα δροσερά. Και μιά ευγένεια χυμένη στο θλιμμένο της πρόσωπο. Τη συμπήσσε:

— Μπορείς να μάζεψεις έλευθερά... της είπε.

Ξαναφώναζε τον έπιστάτη:

— "Ελεμούννη με τις δύ-σομε, δεν θα την δεχτεί. Και δεν θάνα σωστό, για να μη την προσβάλουν. Γι' αυτό, πές στους έργατες ν' άφινουν να τους πέφτουν απ' τα δαμάτια, για να βρίσκει η καμμένη να μάζεψει περισσότερα!

Το βράδυ η Ρούθ τα είπε όλα στην πεθερά της. Η Νοεμίν κατασχάρκε. Και σαν τετραπλη-ρατη γυναίκα που ήταν είπε στη Ρούθ, μόλις θράδουσε την άλλη μέρα:

— Ντύσου, στολίσου, μυρώσου και πήγαινε στ' άλλων του Βοός. Και μόλις εκείνος κοιμη-θής, πλάγιασε στα πόδια του.

Ετσι κι' έγινε.

Ο Βοός δεν θυμωσε όταν κα-

τάλαβε τη Ρούθ πλავισμένη κοντά του.

— Εύλογημένη νάσαι! της εί-πε. Θα σε παντρώω μ' ένα συγγενή μας. Κι' αν αυτός δεν δεχθής, θα σε πάρω εγώ ο ίδιος γυναίκα μου.

Και την έκαμε πραγματικά γυναίκα του ο γέρο Βοός την πανέμορφη Ρούθ.

14° - 2, φώναξαν οι κοπελλίτες με φρίκη.

Και μία φωνή βγήκε από όλα τα χείλη:

— Βεντέττα!

Δεν έδειχνε λύπη αυτή η λέξη στα κοριτσιότσια. Μάλλον ικανοποίησε.

— Βεντέττα! Μόλις την άκουσε πετάχτηκε, σαν να την είχε δαγκώσει φίδι.

— Βεντέττα! Ξεφώνισε. Μα τί κακό έι κανε ο αδελφός μου;

— Τι κακό έκανε ο αδελφός σου; άκούστηκε μία αντρική φωνή. Σκότωσε έναν άθωο. Χίλιες πληγές να του άνοιγα στο κορμί του, πάλι δεν θα θάφταναν για να ξεπληρώση την πληγή που μου άνοιξε μέσα στην καρδιά.

Γύρισαν όλες. Και είδαν ένα γέρο, με κατάλευκα μαλλιά, με μάτια μεγάλα, μαύρα, σκοτεινά.

— Ο θερνάνδος Λουίτζι, ο πατέρας του άδικοσκοτωμένου φίλιπου, ψιθύρισε η Κοντοίτσα.

Ο γέρος έτρεμε σύγκορμος. Ήταν σχεδόν άπιστων πως αυτός είχε πάθει το στίλετο από μακριά, και είχε πετύχει τον Έρρίκο τόσο αίγουρα μέσα στην πλάτη.

Τώρα φαινόταν ένα έρειπιο και αίγουρα κόντευε τα όνδρα.

Ο Έρρίκο στίλιωσε τα μάτια του που σβηναν στον Λουίτζι. Σάν ρόγχος άκούστηκε η φωνή του:

— Γέροντα. Πέτυχες! Τώρα, άς συχωρεθούν οι ψυχές μας.

Βόγγηξε θασανίζμένα και έγειρε πίσω μ' ένα οπισμό άγωνίας. Σε λίγα λεπτά ξεψυχούσε στην αγκαλιά της άδελφής του.

Όλοι έμειναν σάν κοκκαλωμένοι. Ο γέρο... Λουίτζι άπομακρύνθηκε άργυά με κλο νιζόμενα όχηματα, σά μεθυσμένοι. Δεν φαινόταν να θέλη να ξεφύγη κάθε άλλο. Ούτε και θα ήταν ικανός να ξεφύγη.

Την τραγική αυτή σκηνή, μονάχα τα κοριτσιότσια που δούλευαν εκεί στις φυτείες καν νίαιε όλα τόσο γρήγορα, τόσο θουβά, είδαν.

Η Ίνες έμεινε κάμποιση ώρα άκίνητη, σά μαρμαρωμένη, κρατώντας τον άδελφό της στην αγκαλιά της.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Δολοφόνος! Τότε άκουσαν οι έργατες και οι επόκωσαν το νεκρό και τον πήγαν μέσα, στην κατοικία του Μοραλές. Και μερικές γυναίκες βέλησαν να στρίψουν την Ίνες που φαινόταν να κλονίζεται. Μα αυτή τις έσπρωξε άργυρα και ξεφώνισε:

— Όχι! Με αίμα θα πληρωθ το αίμα.

— Τι αίμα; γέλασε η Κοντοίτσα σιγά, σκότωμένος ο Λουίτζι, μονάχα τον γέρο φασίσε το ζώη του.

Επίσαν και τον γέρο θερνάνδο Λουίτζι. Και σέ λίγη ώρα έρχόταν η είρση στο κτήμα πώς ο γέροντας είχε πεθάνει μόλις τον πήγαν στη φυλακή. Προλάβαινε έτσι την καταδίκη.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ

Μαζεμένες στο σπίτι της όμορφης Ί. Ζαμπέλλας Λάονα, πολλές κατέλλες τραγουδούσαν. Άνάμεσα τους και η Περίλτα και η Κοντοίτσα. Τις είχε καλέσει η Ί.

Ζαμπέλλα να περάσουν το βραδάκι μαζί και να ξεσκάνουν. Μόλις είχε πούχασε λίγο ο τόπος από τα ντουφεκίδια και από το φόβο.

— Για να ξεσκάνουμε λιγάκι, έλεγε η Ί. Ζαμπέλλα.

Εύθυμα τα κορίτσια τραγουδούσαν τραγούδια έρωτικά και χόρευαν με τις καστανιέτες. Όλο κοριτσιότσια. Δεν είχαν καλέσει κανένα άνδρα, γιατί η Ί. Ζαμπέλλα ήταν άρραβωνιασμένη και ο άρραβωνιαστικός της έλειπε. Άν μάθαινε λοιπόν πως ήταν και άντρες στο γλεντάκι, αίγουρα θα χέλευε.

Άφου τραγουδούσαν τα έρωτικά τους τραγουδάκια, κάποια από τις κοπέλλες άρχισε σιγά:

Έρρίκο Ζάμπα, Έρρίκο γιατί να καταδώςης; Δεν τόδερες, δεν τόδερες, ακληρά πως θα πληρώσης;

Ήσαν λίγοι στίχοι που τραγουδούσαν τις τελευταίες μέρες σιγά. Είχαν περάσει δέκα μέρες από το τραγικό περιστατικό, και όλοι οι έργατες που δούλευαν στα κτήματα γύρω, όποια φρονήματα και άν είχαν, έδιναν άδικο στον Έρρίκο που είχε παίξει το ρόλο του καταδότη, και λυπόνταν τους δυο Λουίτζι πατέρα και γυιό.

— Σιγά! φώναζε η Ί. Ζαμπέλλα. Αυτό το τραγουδί άν φθάση στ' αυτή του άφέντη μας, του Μοραλές Άλσινα, είμαστε χαμένες. Όλες θα μάς δώδης από τη δουλειά.

— Μπα; έκανε η Περίλτα ειρωνικά. Τόσο πολύ τον αγαπούσε λοιπόν τον μέλλοντα κοινούδο του, τον Έρρίκο;

— Μπα! φώναζε η Κοντοίτσα, δεν είναι αυτό. Να σου πω όμως έγω τί συμβαίνει. Ή ντόνα Ίνες, δεν θα τον άφηνη ήσυχο, θα τον πιέζη να έκδικηθ όπωσδήποτε το θάνατο του άδελφού της. Και μάλιστα ο φονιάς πέθανε, ο Μοραλές θα είθ' ίσως χαρούμενος να θρ έστω και κανένα άθωο για να της πουλήσει δουλειά.

— Ο Μοραλές δεν είναι εδώ, δεν άκούει, φώναξαν οι κοπέλλες και με την ζεγνοια σία της ηλικίας τους άρχισαν να τραγουδούν το πρόχρημο τραγουδάκι πιο δυνατά.

Άξαφνα, μία κραυγή τρώμου βγήκε από τα χείλη της Ί. Ζαμπέλλας. Τό σπύτι της ήταν χαμηλό, όπως τα περισσότερα σπύτια του τόπου. Και τα παράθυρα, θέβαια, ήταν όρθωνοιχα στη θραυθυρή όροσία.

Έκει λοιπόν, στο παράθυρο, σκεκόταν ο Μοραλές σκοτεινός, με μία κακή λάμψη στα μάτια.

Τό τραγουδί κοκκάλωσε στα χείλη των κοριτσιών. Η φωνή του Μοραλές άκούστηκε ειρωνική.

— Γιατί σταματήσατε; Τραγουδότε! Οι φωνές σας είναι όμορφες και ταίριαζουν στα έπαναστατικά τραγουδάκια.

Τόνισε άπειλητικά τις τελευταίες λέξεις.

Καμιά από τις κοπέλλες δεν μίλησε... Ο Μοραλές στριφογύριζε τα μάτια του

και φαινόταν να θέλη να παρατηρήση και να ποιά κοριτσιότσια ήταν μέσα ή να θέλη κάποια να θρ. Άξαφνα η ματιά του άναταμώθηκε με τη ματιά της Περίλτας. Την σπύλωσε κάμποιση ώρα θαθεία και η κοπέλλα άνατρίχασε ως τα βάθη της καρδιάς της. Έπειτα, με θήμα άργό, χωρίς να προφέρη άλλη λέξη, άπομακρύνθηκε.

Εμείναν κάμποιση ώρα τα κορίτσια σά κεραυνόκτυπημένα. Πρώτη η Ί. Ζαμπέλλα φάνηκε να συνέρχεται.

— Τι θα μάς κάνη; φώναζε σπώνοντας τους ώμους της. Δεν πάει στο κάτω κάτω να μάς δώδης; Θα θρούμε άλλο δουλειά.

— Έγω λέω πως δεν θα μάς κάνη τίποτε, είπε η Κοντοίτσα.

— Πάντως καλό είναι να διαλυθούμε, είπες σκεπτική η Περίλτα.

Άποχαιρέτησαν την Ί. Ζαμπέλλα και έφυγαν.

Στό δρόμο, καθώς πήγαιναν χείροπιασμένες ή Περίλτα και η Κοντοίτσα, η Περίλτα είπες άνατρίχωντας.

— Κοντοίτσα, φοβάμαι. Άπόψε είναι η πρώτη φορά που φοβάμαι άληθινά. Η ματιά που μουρίριζε ο Μοραλές με πάγωσε.

— Τι μπορεί να σου κάνη; άποκρίθηκε η Κοντοίτσα. Ό,τι κάνει ο' όλες μας, θα κάνη και σέ σένα.

— Δεν ξέρω. Μα κάτι μου λέει μέσα μου πως αυτός ο άνθρωπος που λέει για κακή μου τύχη πως μ' αγαπάει, δεν άπεληπί στικε άκόμα και έλπίζει πως θα με έκδωσ. Νοιώθω τó ζωό μέσα στην καρδιά μου.

Ο ΜΟΡΑΛΕΣ ΙΚΕΤΕΥΕΙ ΠΑΛΙ

— Περίλτα, Δεν θέλω να σου κάνω κακό. Μα να τό ξέρης, πρέπει να γίνης δική μου, άλλιώς, δεν έγγυωμαι. Είμαι ικανός για κάθε τί.

Η φωνή του Μοραλές ήταν θραυκή, λαχανιασμένη. Έσφιγγε το χέρι της κοπέλλας, τόσο που αυτή μόρφασε από τον πόνο. Μα δεν χαμήλωνε τα μάτια της. Τα σπύλωνε σκληρά, περήφανα ο' αυτό τον άνδρα που την αγαπούσε, τον κύτταζε με μίσος.

Την είκε τραβήξει με δόλο άπόμερα, σέ μία έρμηκη άκρη του κτήματος. Είχε στείλει ένα κοριτσιότσο, τάχα πως την περιμένει εκεί ο Ραμόν.

Η Περίλτα έτρεξε με λαχτάρα. Και την υποδέχθηκε ο Μοραλές ειρωνικά.

— Χμ... Πόσο έτρεξες με την ιδέα πως είναι ο διορφοφόνος σου! της είπες.

— Τι βέλεις, άφέντη μου; ρώτησε η Περίλτα σωφρώνοντας τα φρύδια της. Δεν είναι σωστό να μεταχειρίζομαι ψεύτικο όνομα για να με φέρης κοντά σου.

— Τόσο λοιπόν τον αγαπάς τον Ραμόν Λαρτές;

— Άφου είναι άρραβωνιαστικός μου;

— Περίλτα, φώναζε ο Μοραλές θραυκά. Παντρεύσου με τον Ραμόν, λίγο μ' ένδιαφέρει. Μα άγάπησε και μένα.

— Τό ξέρεις πως αυτό δεν μπορεί να γίνη.

— Ός πότε θα μου άρνιέσαι;

— Ός πότε θα με θασανίζης έσύ, άφέντη μου;

— Έγω; Είπε η τελευταία φορά που σέ παρακάλε, Περίλτα, στο όρκισμα.

— Σ' ευχαριστώ, άφέντη, άποκρίθηκε η κοπέλλα με άνεπαίσθητη ειρωνεία.

— Δεν έχεις λόγο να μ' ευχαριστήσεις. Καλύτερα για σένα να σέ παρακαλώ να μ' αγαπήσης... παρά...

— Παρά; έκανε η Περίλτα, κυτπάζοντας τον περήφανα σά μάτια.

— Παρά... να μεταχειρισθώ άλλα μέσα. Τόν κύτταζε έχθρικά. Έπειτα άλλαξε ύφος. Γλυκά, ταπεινά, τού είπες:

— Μοραλές Άλσινα, Έγω σέ ίκετεύω τώρα, άφου με στην ήσυχία μου. Τι θέλεις άπό μένα; Είμαι μία φτωχούλα. Τό ξέρεις πως άνατρίχασα στή δυστυχία. Δουλεύω πιστά στή κτήμα σου, κανέναν δεν έχει παράπονο άπό τη δουλειά μου. Σέ ίκετεύω... Λυπήσου με. Βγάλε τη σκέφι σου άπό μένα. Έχεις άρραβωνιαστικά που όλος ο κόσμος τη λέει διορφοφ, έξυπνη και πλούσια τάχει όλα. Όλες τις χάρες που μπορείς να ζητήσεις σέ μία γυναίκα. Τι θέλεις άπό μένα την ταπεινή;

— Περίλτα. Σέ σένα θέλω άκριθώς εκεί νο πού δεν μπορείς να θρ στην άρραβωνιαστικά μου. Έσύ είσαι ένα άγριο λουλούδι. Αυτή είναι ένα λουλούδι ήμερο. Ποθώ σέ σένα την άγρια ψυχή σου, τό άγνό κορμί σου.

Η κοπέλλα κοκκίνισε ως τ' αυτιά.

— Άφέντη μου, αυτά που λές θα χαθούν άν δεχτώ τον έρωτά σου. Μία φορά, να με παντρευτής δεν είναι δυνατόν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΦΛΩΡΑ ΧΩΡΙΖΕΙ

Η καμένη ή Φλώρα! Είπε ή φίλη μου ή Καίτη. Φαίνεται πως θα χωρίση από τον άνδρα της...

— Έπειδή την άπατά;

— Όχι. Έπειδή έπαψε να την άγαπά.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Διάβασε και θα καταλάβης. Η Φλώρα μούδωσε ένα μεγαλούτσικο γράμμα που της είχε στείλει ή φίλη της ή Φλώρα. Και τό γράμμα ήταν αυτό:

Αγαπητή μου Καίτη,

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Νοιώθω τόσο παράξενα σναυσθήματα αυτές τις τελευταίες ήμέρες, ώστε αισθάνομαι την ανάγκη να τά πω σέ κάποιον δικό μου άνθρωπο. Κι' είσαι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει και που ξέρει κάθε λεπτομέρεια της ζωής μου και κάθε μου μυστική σκέψη. Πρόκειται για τό τελευταίο βράδυ της ζωής μου. Για τις έρωτικές αγάπες του άντρα μου με τη Σάσα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΥΞΙΔΟΣ

Οι ιδιότητες της μαγνητικής βελόνης να δείχνη πάντα τον βορρά, ήσαν άγνωστες στους άρχαίους, οι όποιοι συμβούλευοντάς τα άστρα και ειδικώς τον πολικό άστέρα, για να θρ νέζοι χίλια χρόνια π.Χ. έννώνριζαν την χροιά της πυξίδος. Αυτοί έδίδαν τη χροιά τις στους Άραβες, οι όποιοι πάλιν τους μετεφέρθη στή Δύση, κατά την εποχή των Σταυροφοριών, και άποτελεί έκτοτε οπουδήποτε και άναπόσπαστο όργανο για κάθε πλοίο ή πεζοπόρο των έρήμων.

Όπως έμαθα, ένα βράδυ θρκε την πόρτα της κλειστής. Τό σπύτι της όμως ήταν φωτισμένο. Η διοπτρία του είπες ότι ή ακουρία δεν ήταν άπάνω. Έκείνος άκούσε τα άναιδέστατα γέλια της, έθύμωσε, άνέθηκε άναγκασμένος στή σπύτι και την είδε με κάποιον άλλο κύριο. Έδριοιόρησε την άπαράτητη σκηνή, κι' έκείνη, περισσότερο θυμωμένη για τό θράσος του Κωστάκη, τού έδωλεσε ότι δεν ήθελε πιά καμιά σχέση μαζί του, ότι τον παρακαλούσε να την άφήση ήσυχη και τού συνιστούσε να έξαγυρίση στή σπύτι τάκι του και στή φτωχή του γυναικούλα... Με άλλα λόγια, τού δωσε τή παποτίσια στή χέρι με τον πιο πατηνυρικό τρόπο.

Κι' ο Κωστάκης, έξαγυρίσας σέ μένα... Θα φοντάξαι θέβαια ότι έγω θα πέταξα από τη χαρά μου και ότι θα έπιασα στήν άγκαλιά του τρελλή άπό εύτυχία και συγκίνηση. Λοιπόν, Καίτηά μου, όχι. Όταν έμαθα πως έγινε ή σκηνή της άπιστοσύνης του άπό την άγκαλιά της μοιραίας έκείνης κυρίας

ΕΓΩ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΑ!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν πρόφερα το όνομα του Μισέλ Κορτεμάρ, το πρόσωπο της Άντωνίνης Μπαρζές πήρε μία παράδοξη έκφραση. Μία αλλόκοτη ταραχή αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά της, μία ταραχή, πιο εύληπτη από οποιαδήποτε απάντησι. Μάντεψε άμέσως από τη στάσι της ότι η διάσημη ηθοποιός είχε αναπηδήσει τον γόντο. Ίσως λοιπόν να γνώριζε και το μυστικό της ρωμάντικής του εξαφανίσεως. Και ίσως να κατάρθαν να την κάνουν να μιλήσει.

— Ο Μισέλ Κορτεμάρ!... Ω, να ξέρατε. Το όνομα αυτό αντιπροσωπεύει για μένα ένα ολόκληρο κόσμο που έδωσε, μίαν εποχή ιπποτική, γεμάτη ευγένεια, κομψότητα, ρωμάντισμό, έρωτα... Δέ θα ξεχάσω ποτέ — άρχισε την διήγησή της ύστερα από λίγο — πως πρωτογνώρισα τον Μισέλ Κορτεμάρ. Ήταν σε μία δεξίωση. Κατά τα μεσάνυχτα, ο Κορτεμάρ έκαμε την εμφάνισή του συνοδευόμενος από ένα νεγικό φιθύρο θαυμασμού και αμυψαίσεως. Τον κύτταζε με θέλημα όνειροπόλο. Επί μισόν σχεδόν αιώνα άπασχολούσε τους κοσμικούς κύκλους με τις αίσθητικές του περιπέτειες. Οι πιο άνοστατες γυναίκες, οι πιο άμορφες είχαν πέσει θύματα της γοητείας του. Άλλως, τι, παρά τα εξήντα του χρόνια, ο Κορτεμάρ διατηρούσε μίαν εκπληκτική ανδρική μίαν ευλυγυσία, μία λεβεντιά, που θα την εξήλυνε και ο πιο καλοδεμένος έφηβος. Το πρόσωπο του ήταν όμορφο και στους τρόπους του θαλερού αυτού Δόν Ζουάν διέκρινες όλη τη μοντέρνα λεπτότητα και συνάμα την ευγένεια ενός ασηνευτικού ιπποτισμού. Τι να σάς πω περισσότερο; Όταν γύρισα σπίτι μου, όταν έμεινα μόνη, ένοιωσα την ανάγκη να γνωρίσω αυτό τον περίεργο άνθρωπο. Και άπεφάσισα να επιδιώξω μία συνάντησι μαζί του. Μάταιες προσπάθειες. Ο Κορτεμάρ είχε φύγει εν τω μεταξύ, για τις Ινδίες. Τότε, τον έπείθησα περισσότερο. Αισθανόμουν πως με είχε κατακτήσει, πως άπεφτα, με πρώτη ευκαιρία στήν αγκαλιά του όταν θα ξαναγύριζε. Το παράφορο πάθος μου μεγάλωνε, ένσως έρευνούσα το παρελθόν του, άκουγα ό,τι λεγόταν γι' αυτόν, διάβαζα ό,τι είχε γραφή γι' αυτόν. Συνέλεγα με άπληστο, φήμες, ίστορίες, ανέκδοτα, για να συνθέσω τη ζωή του, μία ζωή γεμάτη από τριάντα χρόνων έρωτες, κατακτήσεις, αγάπες, άφροισίσεις, σκάνδαλα...

— Και όταν γύρισε... έβγινε δικός σας; — Όχι. Και έδω έβινε ακριβώς το δράμα. Όταν ξαναείδα τον Κορτεμάρ, κριεβήκα άμέσως από κά ποιο δυσάρεστο προάσθημα. Το ταξίδι τον είχε αλλάξει. Τα υπαρκτά φανερώθηκαν άφαντικά. Αυτό το ένοιωσα καλύτερα την πρώτη φορά που γονάτισε μπροστά μου. Ξανασηκώθηκε με κόπο. Οι κλειδώσεις του έτριζαν όπως τα ξερά κλαδιά στήν παγωμένη. Ένοιωσα μίαν ανατριχίλα. Η γοητεία είχε διαλυθεί. Ήταν αδύνατο να νοιώσω, να ανταποκριθώ στήν ερωτική του εξομολόγησι. Τον άφηκα να φύγει, προσβεβλημένος από την ανεξήγητη μου άρνησι. Ήταν φθινόπωρο. Από το παράθυρό μου τον έβλεπα να περνάει σκούφιστος και ή οίλουέττα του μου έφαιναν τραγικά κουρασμένα, μέσα στο μελαγχολικό βράδυ, που το έρριχναν το κίτρινα φύλλα της δενδροστοικίας. Ανατριχίασα. Ο κίνητος αυτός είχε ζήσει παρά πολύ. Σε λίγο, θα συναισθανόταν έσφαλώς την άφαντική του κατάρτισι και ή καρδιά αλματούρεχε ο ήλιος που όβυνε. Και τότε μ' όλο σελ Κορτεμάρ έπρεπε να πεθάνει, άφαντικά, ώραιο, έσοπομιο, δίχως να γνωρίσι τις όδυνήρες μέρες του κατάντητος της δέικοψα.

— Μήπως τον σκοτώσατε οείς; — Ναι, άπεκρίθη ή ηθοποιός. Γνώριζα από πολύν καιρό ένα τυχοδιώκτη, ικανό για όλα, που φημιό-σθια του, πληρώνοντας ένα τεράστιο ποσό. Όλα τός. Ένα βράδυ, στο καμαρίνι μου, ο τύπος αυτός στήν Κορτεμάρ μου φέθηκε άνευστα. Όπως έκ των προτέρων το αποτέλεσμα της περιπέτειας, την έπαινε, κατά τις πέντε, μονομιάσιν στο ματιόθηκε όπως το θέλανε. Ο Κορτεμάρ τραυ-ίσια νύχτα, καθώς ή σελήνη ανέβαινε πίσω από τα δέντρα του κήπου, ο Κορτεμάρ έβυψουσε μέσα στήν αγκαλιά μου, ευτυχισμένος που έδινε τη ζωή του για μία γυναίκα, για όλες τις γυναίκες. Αν διέπραξα ένα έγκλημα, δεν ξέρω. Ένα μονάχα ξέρω. Ότι ο Μισέλ Κορτεμάρ έπεσφάνισε την ώρα της ζωής του μ' έναν άντάξιο θάνατο.

Η Άντωνίνα Μπαρζές έσώπασε. Ανατριχίασα, αλλά έκείνη με άπλότητα πήρε από το τραπέζακι ένα φλυτζάνι τσάι και μου το προσέφερε...

ΠΙΕΡ ΦΟΝΤΑΙ

Η κυρία Μελιτζανόγλου, έκ της νέας άριστοκρατίας της πό-λεως έκείνης, σύζυγος του έριτί-μου κ. Μελιτζανόγλου, άρτι πλου-τίσαντος από αντιπροσωπείας χη-μικών, φυσικών και ζωικών ληπ-σμάτων, κατά τας ημέρας ταύτας της Μαύρης. Άγοράς και έπε-κτεινόντες κατάντη το έμποριόν του εις τα διάφορα τρώφια, τας τιμάς των οποίων έλάσαν, όσον ήμτορούσε, ή κυρία, λέγομεν, Με-λιτζανόγλου, σύζυγος κλπ. έκείνη την ημέρα ήταν στενωχωρημένη εις το έπακρον.

Έμαθεν ότι, όλα τα καθώς πρέπει στίπτα, όσον εις την προ-τεύουσιν, όσον και εις τας άλλ-ας «μεγαλοπόλεις» της «Ελλά-δος», έχουν πρόσ-έτιδειν, βε-βαιώς, βιβλιοθήκας με μεγάλα βι-βλία, χρυσόδεμένα και επιβλητι-κά, «γεμάτα ζωογραφίες».

Η κ. Μελιτζανόγλου παρήγγει-λε και αυτή μίαν βιβλιοθήκη — «μετά συγχώρησε» — όπως συ-νέθιζε να λέγ, για όλα τα κα-τωτέρως τάξεις ειδή της οικίας, κακόφημα, δυσώνυμα και μη. — Και ή βιβλιοθήκη τι είναι; — Ένα άβρος εκεί παρά για να μαζεύονται οι σκόνες και να σου μάνει και τον τόπο στο δωμά-τιο!...

— Άλλά έλα τώρα που έβγιναν μόδα και τα βιβλία!... Τι να κά-

Ο άνωτερος λειτουργός του Κράτους που ήλθε να υποβάλει τα σεβάσματα του.

νη «ό πάσα άνθρωπος, άφου τρελ-λάθηκεν ο κόσμος με τα παλμό-χαρτα αυτά! Άς πάρει, στο λοι-πό» μερικές άκάδες απ' αυτά και κάς κοιτώνται εκεί, άγύρευ-τα να είναι!

Και είπεν άποτεινόμενη έπίδει-κτικώς προς τον σύζυγον, ένσως, κατά τα νύχια του, ενώ μιλούσε με άβροντα λειτουργόν του κράτους, έλθόντα να «ποδέξη» τα σεβάσμα-τά του εις την έρίτιμον οίκογένει-αν των Μελιτζανόγλου:

— Δεν παργγέλλεις, σε πα-ρακαλώ, Μιχαήλ, καμμία διακο-σική άκάδες βιβλία, σε κανένα καλό βιβλιόπωλειο για τη βιβλιο-θήκη μας;

— Μα μου φαίνεται, άγαπητή μου, τίς είπεν ο κ. Μιχαήλ, ότι τα βιβλία δεν πωλούνται με την ακάν.

— Και πώς πωλούνται, παρα-καλώ; άπητησεν, περαιοθείσα ή κ. Μελιτζανόγλου.

— Υποθέτω, άπητησεν ο ά-νωτερος λειτουργός του κράτους, που ήλθε να υποβάλει τα σεβά-σματα του, πώς πωλούνται, άνα-λόγως της βιβλιοθήκης, όπου έχεις. Τι μέγεθος έχει ή βιβλιο-θήκη σου;

— Θα έχω χωρητικότητα είκο-σινέτες μέτρα, είπεν ο κ. Μελι-τζανόγλου, που ήλθε από αυτά, γιατί νοιώκατε άποθήκες για τα λιπάσματα του.

— Καλέ, είπεν ή κ. Μελιτζα-νόγλου, θα το κανονίσω έγώ το ζήτημα αυτό.

Και τηλεφώνησε εις την κ. Πα-τατίδου, σύζυγον τήν κ. Μελι-τζανόγλου, που ήλθε από αυτά, γιατί νοιώκατε άποθήκες για τα λιπάσματα του. — Και πώς πωλούνται, παρα-καλώ; άπητησεν, περαιοθείσα ή κ. Μελιτζανόγλου. — Υποθέτω, άπητησεν ο ά-νωτερος λειτουργός του κράτους, που ήλθε να υποβάλει τα σεβά-σματα του, πώς πωλούνται, άνα-λόγως της βιβλιοθήκης, όπου έχεις. Τι μέγεθος έχει ή βιβλιο-θήκη σου;

πλέον ειδικήν να έξέλθουν το άπό-γευμα μαζί.

Και έξήλθον. Καί ή κ. Πα-τατίδου ήτο και αυτή της ιδέας, ότι για να γε-μίση την βιβλιο-θήκη της η κυ-ρία Μελιτζανό-γλου, θα έπρεπε, προηγουμένως, να μετρήση τας δια-στάσεις της βι-βλιοθήκης π ο ύ-τους φέρανε από έναν «Οίκον εύκαιρίας».

— Την μετρήσα. Είκοστρία μέ-τρα είναι. Έλα τώρα να καθί-σουμε να πάρουμε ένα γλυκό και κατόπιν πάμε στο βιβλιόπωλειο.

— Έκείθεν εις το πλέον κοσμι-κό «ταπισερί» εις μέρος όπου να φαίνονται από όλους του διερ-χομένου άπ' τον έρόμο και άπ' το δούλις τους εύρισκομένους με-σα εις το κατάστημα.

Ζήτησαν από ένα παλινό, — Τι παγωτό επιθυμείτε; Ρώ-τησε το φιλοειδές γκαρσόν, έ-τοιμο να προσκυνήση.

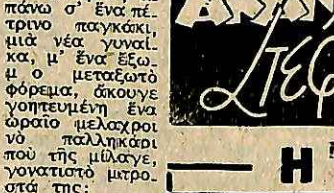
— Το πλέον... ακριβότερο! εί-παν, δυνατό, για ν' άκουσθουν. Σάν τσφγαν, έμάλλωσαν ποιά να πληρώσω.

— Α, όχι, κυρία Πατατίδου. Θα πληρώσω έγώ!

— Καλέ, έσεις πάλι, κυρία Με-λιτζανόγλου; Την περασμένη Κυ-ριακή πληρώσατε!...

— Αδύνατον! Τών αδυνάτων αδύνατον!...

— Περικαλώ, κυρία Μελιτζανό-γλου!...

Η «ΜΙΚΡΗ ΜΑΜΑ»

Μ έσα εις το σκοτεινόν, ήτο ή γυναίκα, κατά ή πόλιν, τας τούφες των δέντρων, άπ' άνω σ' ένα πέ-τρινο παγκάκι, μίαν νέα γυναί-κα, μ' ένα έξω-μ ο μετασώ-φόρεμα, άκούγε γοητευμένη ένα ώραιο μελαχρόι-νο παλληκάρι που της μιλάε, γονατιστό μπρο-στά της:

— Στέλλα! Σ' άγαπώ πιο πολύ απ' τη ζωή μου. Σ' άγαπώ απ' την πρώτη φορά που σ' είδα. Από το-τε σε βλέπω, κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή... Η σκληρή μου τύχη θέλησε να σε βλέπω πάντα και να μη μπορώ να σου μιλήσω ποτέ...

— Κι έπρεπε να μη μου μιλή-σης ποτέ, Γιώργο, είπε έκείνη. — Μα, γιατί; Γιατί;

— Έπρεπε να μείνουμε σιωπη-λοί, Γιώργο, για να μη κάνουμε κακό στο πατέρα σου... Το ξέ-ρεις καλύτερα από μένα...

— Στάν πατέρα μου... άκού-στηκε ή φωνή του νέου υπόκοφου.

— Ναι, στάν πατέρα σου... Δεν είμαι γυναίκα σου;...

— Ο νέος πέρασε το χέρι του πούτρεμε μπροστά στα μάτια του: — Γυναίκα σου! μουρμούρισε.

— Έχεις δικήν... — Ήτανε κάτι άνεξήγητο από τη θέλγησι και των τριών μας α-τό. Η καμένη ή μητέρα σου πέ-θανε, όταν ήσουν έσύ μικρό...

— Άμα μεγάλωσες έσύ κι μικρό... άπατέρα σου τα πρώτα ρήγη-τά των υπαρκτών να του έώνονε τη ψυχή. Θέλησε να γοητευθή απ' τα δικά μου τα νεύματα ήτα πλου-σίος, ήμουν φτωχή... Σαν με έζη-τησε, οι δική μου το θεωρήσανε τυχρή άπιστευση...

— Τον παντρεύ-τηκε από σεβασμό, Κι ο έρωτας, άλλοιμονο, ήρθε άργότερα, μα ό-χι γι' αυτόν!

— Με δύναι, ο Γιώργος πετάχτη-κε όρθος: — Νάτο! Τ' άμολόγησε! Ο έρωτας ήρθε για μένα!

— Τι σημασία έχει αυτό Γ. άργο; Κι αν σ' άγαπά, κι αν μ' άγαπάς, ή αγάπη που μας δέ-νει, είν ένα άσφαλο μυστήριο, γιατί ποτέ δε θα θέλησες να γίν-νισθεις στη ντροπή τ' όνομα από που μας χαρίστηκε με τό-σην έμπιστοσύνη, με τόση αγά-πη!

— Έτριξαν έκείνη τη στιγμή τα χαλκικά της αλλεας, άνοιξαν οι πόρτες...

Ιστορίες του ΧΑΡΟΠΙΟΥ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

γλου!... Με προσβάλλετε. Έχου-με και ήμεις λεπτά τσουβάλια!... Άς είν τα πέμμετα μας καλά. Τέλος πλήρωσε ή κυρία Πατα-τίδου.

Όταν το γκαρσόν έφερε τα ρέστα, ή κ. Πατατίδου παρετήρη-σεν ότι τούτο έκαμε λάθος έκα-τό το φράγκα από τον λογαριασμό, το — Μα διαρρηγνθήτε! έρω-ναξεν πλήρης ήρτης ή κ. Μελι-τζανόγλου.

— Όχι, άγαπητή μου, κράτη-σε πέντε φράγκα λιγώτερο, της έπεξήγησεν ή Πατατίδου.

— Άς μην τρώμε τότε τίποτε, είπεν ή κ. Μελιτζανόγλου, να μη το δώξω το φρεντικό του, τον καύμενο.

Και σιωπήσας, διηυθώθησαν πρὸς το βιβλιόπωλειον.

— Μοι δώτε, παρακαλώ, εί-κοσι τρία μετά... Βιβλία, για τη βιβλιοθήκη μου.

— Τι βιβλία θέλετε; — Ό,τι νάν!

— Ποίων συγ-γραφών; — Δεν είμαι δύσκολη έγώ!... Όποιοι και να είναι.

— Θέλετε Πα-τατίδου, Μα-λακάση, Τρα-λαντώνη, Μα-λακάση, Παλαμά; — Θέλετε τ'ό ένο-πούλου, του Φι-λαδέλφηνου, ή θέ-λετε τα νέα του Σικελιανού, ή μή-πως του Κρυ-στάλλη, ή τρωτι-

νη; Έπήρε τα βιβλία και τα γύ-ριζε από έδώ κι άπ' εκεί. Το κύτταζε καλά-καλά ό έφαινε. Το σάν κάτι να έτρεπετο.

— Ίσως να έσκέπτετο για το περιεχόμενο, έβιασύνουσα εις τας σκέψεις των σοφών άνθρώ-πων, που το έγραψαν... Καί πά-λιν έπτεσεν, σε συλλογισμών με-γάλων.

— Άνοιξε τις σελίδες του ένος, άνοιγε του άλλου τις σελίδες και έμεινε άμυλητή και σκεπτική.

— Η κ. Πατατίδου δεν μιλούσε. Της είχεν άποσπάσει την προσοχή και έκύτταζε άφοσίωμνη, μιά έλ-κόντα χρωμολιθογραφική της Γε-νοέφρας εις όν τοίχον.

— Τι ώρασι, τι ώρασι που εί-νε!... Θα νομίζε κανείς ότι θα μιλήση!...

— Η κ. Μελιτζανόγλου, πάλιν, σάν κάτι να διελόγιστο θαθεία, κυττάζουσα και ξανακυττάζουσα το ένα με το άλλο τα βιβλία, κα-λουπώμενα, άκοπα, λουσάτα, κα-τακίνουργα. Τα κύτταζε, τα ξα-νακύτταζε και δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από αυτά. Τα άνοιγε, τα έκλειε, τα ξανάνοιγε, τα ξα-νακλείνε, προσπαθούσε κάτι να ι-δή, διά μέσου των σελίδων...

Τέλος πλγισάει τον βιβλιαπό-λην με μυστηριώδες ύφος.

— Ποιάν γλώσσα; Τοι μπα-μπά και της μαμάς μας. Είναι να ρωτάς; — Ο υπάλληλος, είταμε, κατά-λαβε.

Έπήρε ένα σωρόν βιβλίων δια-φόρων σχημάτων και περιεχομέ-νου, με χτυπητά έξώφυλλα και τα άώρασε έμπρός εις την φιλόμου-σον κυρίαν.

— Διαλέξατε, παρακαλώ, — Να διαλέξη!... Τι να διαλέ-

πόδια της, έπε-σε έκείνη στο πέτρινο παγκά-κι... — Νά φύ-γουμε!...

— Ναι... Μα, κρουά απ' όλους, μακρὰ απ' ό-λους... Άγαπίο-μαστέ, δεν είναι δύνατο να συν-εχισθώ αυτό το μαρτύριο.

— Άναστα... μέ-νη ή Στέλλα, τούττασε το γέ-ρι με πυρετό:

— Και, θα το κάντε αυτό στήν άνθρωπο που σου χαρίζει τέτοια συγκινητική έμπιστοσύνη;... Σ' α-νών που σε μεγαλώνει σάν πα-τέρα μαζί και σά μητέρα, που σε ασιούσας, που σ' άγάπησε; Θα το κάνω κι έγώ σ' αυτόν που μοδούσε τιμίο και κτισασπο-τ' όνομα τευ — τόνόμα σου... — που μ' έβγαλε απ' τη φτώχεια που μ' έκανε κυρία μέσ' στον κα-λό κόσμο, στο «πλάς» του;

Σαν τρελλός ο νέος έπίσσε το κεφάλι του:

— Δέ μ' άγαπάς Στέλλα, γι' αυτό μου μιλάς έτσι... Όλα αυ-τά που λές είναι οι φωνές της συνειδήσεως! ή φωνή της καρδιάς όμως είναι πιο δυνατή απ' όλα...

Σε παρακαλώ, γονατιστός, να μ' άκολουθήσεις στο όρομο της χα-ράς, της ευτυχίας...

Την είχε άγκαλιάσει, κι ή ξε-στή πνοή του της άνασάσανε το λαμό. Είχε κλείσει τα μάτια της έτοιμη να παραδοθή στή γοητεία. Ξαφνικά όμως, τραβήχτηκε απ' την άγκαλιά του και του φώνα-ξε: — Λογικισμένη!

— Περμένε με έδώ... Πάω να πάρω δυό-τρία απαραίτητα πράγ-ματα, ν' αλλάξω φόρεμα, κι έρ-χομαι!...

Κανείς δε μπόρεσε να έξηγήση την ασυγκρίτως της Στέλλας, της νέας γυναίκας που πολυεκαταμμυ-ριούχο βιομηχάνιο Μάρκου Γερά-λη. Τη δέχτηκε με άβροδο φόρεμα στήν καρδιά. Είπε ενσπαστική σάν ένα κομμάτι από «κρύσταλλο»... Στήν έμπιστοσύνη...

Οι δυό νέοι μείνανε για λίγο σιωπηλοί, σά φθισμένοι και σάν ένοχοι. Όστερα όμως, ή δίψα της νεότητος υπερίσχυσε μέσ' στήν καρδιά του νέου:

— Στέλλα, της είπε, πρέπει να φύγουμε! — Σά να μην την κρατάσανε τα

Κανείς δε μπόρεσε να έξηγήση την ασυγκρίτως της Στέλλας, της νέας γυναίκας που πολυεκαταμμυ-ριούχο βιομηχάνιο Μάρκου Γερά-λη. Τη δέχτηκε με άβροδο φόρεμα στήν καρδιά. Είπε ενσπαστική σάν ένα κομμάτι από «κρύσταλλο»... Στήν έμπιστοσύνη...

Οι δυό νέοι μείνανε για λίγο σιωπηλοί, σά φθισμένοι και σάν ένοχοι. Όστερα όμως, ή δίψα της νεότητος υπερίσχυσε μέσ' στήν καρδιά του νέου:

— Στέλλα, της είπε, πρέπει να φύγουμε! — Σά να μην την κρατάσανε τα

Κανείς δε μπόρεσε να έξηγήση την ασυγκρίτως της Στέλλας, της νέας γυναίκας που πολυεκαταμμυ-ριούχο βιομηχάνιο Μάρκου Γερά-λη. Τη δέχτηκε με άβροδο φόρεμα στήν καρδιά. Είπε ενσπαστική σάν ένα κομμάτι από «κρύσταλλο»... Στήν έμπιστοσύνη...

Οι δυό νέοι μείνανε για λίγο σιωπηλοί, σά φθισμένοι και σάν ένοχοι. Όστερα όμως, ή δίψα της νεότητος υπερίσχυσε μέσ' στήν καρδιά του νέου:

— Στέλλα, της είπε, πρέπει να φύγουμε! — Σά να μην την κρατάσανε τα

Κανείς δε μπόρεσε να έξηγήση την ασυγκρίτως της Στέλλας, της νέας γυναίκας που πολυεκαταμμυ-ριούχο βιομηχάνιο Μάρκου Γερά-λη. Τη δέχτηκε με άβροδο φόρεμα στήν καρδιά. Είπε ενσπαστική σάν ένα κομμάτι από «κρύσταλλο»... Στήν έμπιστοσύνη...

ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΣΠΙΡΤΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Έ, έ... βλέπω πως την θαυμάζετε... Έχετε όικνο, Είνε πολύ ώραία.

Η φωνή του γέρω — άπαχη είχε έναν τόνο άσυνή-θιστης οικειότητας. Με το δριμύκο δαχτύλο του μου έδειχνε την έφημερίδα που διάβαζα, όπου μία με-γάλη φωτογραφία της ηθοποιού Λίζας Λουσιφόν φι-γουράριζε στήν πρώτη σελίδα.

— Το καλό μου το κορίτσι... Ξανάπε ο άπαχης, θριαμβεύσε πάλι στή χέσωνη προερίερα. Έ, έ, τί περίεργο!

Ήταν έντελώς αλλοιώτικη όταν τη γνώρισα έδώ και δέκα χρό-νια. Και μου σκάρωσε μία δρω-μοβουλία. Που να σ'α λέω. Κά-θισα έξη μήνες φυλακή για το χατήρι της. Άλλά χαλάλι της!...

Ήταν τόσο έξυπνο το κόλπο της. Κύτταζε τον γέρω άπαχη με περιέργεια. Χωρίς να τον καλέ-σω είχε έρθει να καθήση δίπλα μου σ' αυτό το ύποπτο κέντρο, που με είχε φέρει μιά δημοσί-ο-γραφική άποστολή. Έκείνος χαμογέλασε, μισόκλει-σε τα μικρά πονηρά μάτια του δείχνοντας τα ά-ραία βρωμικά δόντια του και δίχως να του πω τίπο-τα, άρχισε την παραέννη άφηγησή του.

— Έδώ και δέκα χρόνια, που λές, «δούλευα» στή Μοντμάρτρ. Πρώτης τάξεως δουλές. Διαρρηξί-εις τις 9 το βράδυ ως τις 2 το πρωί τα διαμερίσματα και κλειψίς. Είχα ειδικευθώ στο κοσμηματο-λά. Από των καλλιτεχνών είναι άδεια. Φρόντιζα λοιπόν να τρωπώνω με τρόπο σ' αυτά και να συμπαιζώ τα κοσμήματα που εύρισκα. Μιά μέρα έπισημάνω και το διαμέρισμα της μικρής. Ναι, ναι, ήταν μικρή ά-κόμη, μία ηθοποιός που άρχισε μόλις να παίξη πρῶ-τους ρόλους, που άρχισε να έχη θαυμαστά και κοσμήματα φρόντισα να την παρακολουθήσω, να μάθω τις ώρες που έφευγε για το θέατρο, τις ώ-ρες που γυριζε στο διαμέρισμα της. Ήταν ένα μι-κρό διαμέρισμα στο πέμπτο πάτωμα μίας παλιάς πολυκατοικίας, που δεν είχε μάλιστα ούτε ήλεκτρι-κό. Ένα βράδυ λοιπόν τρωπώνω εκεί μέσα, δίχως να με πάρη είδοι ή θυρωρός, μπαίνω στο διαμέ-ρισμα της νεαρής ηθοποιού. Και εκεί περιμένω. Δεν βρίσκω σπουδαία πράματα να πάρω. Κάτι καπέλλα, κάτι φορέματα... Τα διαμάντια που μ' ένδιέφεραν, ή Λουσιφόν τα έπαιρνε μαζί της. Ήξερα τις συνή-θειές της. Γύριζε άμέσως μετά το θέατρο σπύτη της και πλავιόζε άμέσως. Τα είχα προβλέψει όλα. Θα την περιμένα κρυμμένος, θα έπαιρνα μόλις άπο-κομιόμια τα κοσμήματα που θα άφηνε πάνω στήν τουαλέττα της και θα το έσκαζα δίχως να με πάρη είδοι. Για να κρυφτώ διάλεξα ένα παραβάν. Δεν πέρασε πολλή ώρα, και άκουσα το κλειδί στήν πόρ-τα. Ύστερα ένα άνασφορ βήμα άκούσθηκε στο διάδρομο και σε λίγο ή Λίζα Λουσιφόν μπήκε στο δωμάτιο. Άκουσα ένα σπρίτο που άναβε. Από τη χαραμάδα του παραβάν την παρακολουθούσα. Η ηθοποιός φαίνονταν άπολύτως ξένοιστη και ήσυχη. Ξαφνικά το σπρίτο στο χέρι της έτρέμωσε, ακρίβως τη στιγμή που ήταν έτοιμη να άνδρη τη λάμπα του αεριοφώτου. Το σπρίτο έδωσε το δωμάτιο βυθισθ-κε ξανά στο σκοτάδι.

— Το τελευταίο μου σπρίτο! την άκουσα καθαρά να φθιβρίζει. Άχ, ξεχάσα ν' αγοράσω ένα κουτί. Πισω από το παραβάν όπου θρισκόμουν χαμογε-λούσα. Την άκουσα που διέσχισε το δωμάτιο. Ύ-στερα έμεινα μόνος.

— Δεν πειράζει, σκεφθήκα, σε πέντε λεπτά θα γυρίση. Το πρόγραμμα μου δεν πρόκειται ν' αλλά-ξη.

Πράγματι, την ώρα που είχε άναψει το σπρίτο, εί-δα ότι στα δαχτύλα της έλαμπαν κάτι μπριγιάν. Αυ-τά, βέβαια, προτού κοιμηθώ θα τα έβαζε επάνω στήν τουαλέττα της. Πρώτης τάξεως δουλεία και έδαρετικά εύκολη. Δουλεία για έναν άρχαριο. Ά-κούω σε λίγο την πόρτα να ξανανοιγν. Άκούω θή-νη μόνη. Συνοδευεται από δυό άστυφύλακες. Δεν προφάνω ούτε να κουνήσω. Με γραπώνουν άμέ-σως! Έ, έ... ή νονηρούλα. Κατάλαβες τι έκανε; μου που έδειξαν κάτω από το παραβάν. Και τότε λη γυναίκα στή θέσι της θα τρώμαζε, θα έμπνηγε. Έσθουσε το σπρίτο και ύστερα μουρμούρισε έκείνη έξη! Με βάλανε στο φρέσκο έξη μήνες. Μα δεν πει-ράζει. Δεν την ξεσυνιόρρομαι. Δεν της κρατώ κά-στο θέατρο να τη χειροκροτήσω. Πρώτης γραμμής ηθοποιός.

Ο άνθρωπος σώπασε και ξαναχαμογέλασε. — Του λόγου σου είσαι δημοσιονόμος και θα της ξέρεις... μου είπε σε λίγο καθώς σπκνόναν. Να με συμπαιζας που θα σε παρακαλώ για μίαν άγγα-ρεία. Άν όης τη Λίζα Λουσιφόν δός της σε παρα-καλώ, αυτό εκ μέρους μου.

Και ο γέρω — άπαχης έβγαλε ένα κουτί σπρίτα και μου το πέταξε πάνω στο τραπέζι!...

— Αν δεν θέλεις να γκρεμιστώ-κισθής, κύτταζε τ' άλογα με μά-τι νέου ανθρώπου και τις γυναίκες με μάτι γέρω. (Τουρκική)

— Για να σ' άγαπούν όλοι, πρέ-πει να παίρνεις τους άνδρες όπως είναι και τις γυναίκες, όπως θέ-λουν — να είναι. (Γαλλική)

— Ακόμη και του Γάγγη τα νε-ρά, όταν χύνονται στή θάλασσα άρμυρίζουν. (Κινέζικη)

— Αν δεν θέλεις να γκρεμιστώ-κισθής, κύτταζε τ' άλογα με μά-τι νέου ανθρώπου και τις γυναίκες με μάτι γέρω. (Τουρκική)

— Για να σ' άγαπούν όλοι, πρέ-πει να παίρνεις τους άνδρες όπως είναι και τις γυναίκες, όπως θέ-λουν — να είναι. (Γαλλική)

— Ακόμη και του Γάγγη τα νε-ρά, όταν χύνονται στή θάλασσα άρμυρίζουν. (Κινέζικη)

— Αν δεν θέλεις να γκρεμιστώ-κισθής, κύτταζε τ' άλογα με μά-τι νέου ανθρώπου και τις γυναίκες με μάτι γέρω. (Τουρκική)

— Για να σ' άγαπούν όλοι, πρέ-πει να παίρνεις τους άνδρες όπως είναι και τις γυναίκες, όπως θέ-λουν — να είναι. (Γαλλική)

— Ακόμη και του Γάγγη τα νε-ρά, όταν χύνονται στή θάλασσα άρμυρίζουν. (Κινέζικη)

— Αν δεν θέλεις να γκρεμιστώ-κισθής, κύτταζε τ' άλογα με μά-τι νέου ανθρώπου και τις γυναίκες με μάτι γέρω. (Τουρκική)

— Για να σ' άγαπούν όλοι, πρέ-πει να παίρνεις τους άνδρες όπως είναι και τις γυναίκες, όπως θέ-λουν — να είναι. (Γαλλική)

— Ακόμη και του Γάγγη τα νε-ρά, όταν χύνονται στή θάλασσα άρμυρίζουν. (Κινέζικη)

— Αν δεν θέλεις να γκρεμιστώ-κισθής, κύτταζε τ' άλογα με μά-τι νέου ανθρώπου και τις γυναίκες με μάτι γέρω. (Τουρκική)

— Για να σ' άγαπούν όλοι, πρέ-πει να παίρνεις τους άνδρες όπως είναι και τις γυναίκες, όπως θέ-λουν — να είναι. (Γαλλική)

— Ακόμη και του Γάγγη τα νε-ρά

22 Η φωνή της έτρεμε κα-
θώς εξιστόρησε τα διά-
φορα επεισόδια του βίου
της. Όπως είχε υποσχεθεί στον
Κρέντο του μιλούσε με απόλυτη
ελικρίνεια. Αρχίζοντας την αφήγηση
της από την εποχή της τραγικής
αυτοκτονίας του πατέρα της και
κατέληξε στη πρόσφατη δολοφονία
του συζύγου της Στάλντεν.

Σώπασε κατόπιν και τον κύ-
ταξε με αγωνία. Χωρίς να διαστά-
ση ο Κρέντο άνοιξε την αγκαλιά
του, την έσφιξε με λαχτάρα και
της είπε:

— Μαμά μου, αγαπημένη μου
μαμά, θα ήμουν πολύ σκληρός
και πολύ άχαριςτος, δεν θ' άξιζα
να λέγομαι πατέρι σου αν σε κατε-
δικάζα.

— Η Μώντ τον φίλησε με στοργή.
— Κι' ο πατέρας μου, ποιος είν'
ο πατέρας μου; ρώτησε ο Κρέντο.
Μιλώντας επί τόσο ώρα η Μώντ
δεν του είχε αναφέρει το όνομα
του πατέρα του, άφησε το σημείο
αυτό της ζωής της σκοτεινό. Και
τώρα που ο Κρέντο τη ρωτούσε
κατηγορηματικά για τον πατέρα
της, δεν μπορούσε να κρύψει άλ-
λως. Ήταν υποχρεωμένη να του
απαντήσει.

— Πατέρι μου, του είπε με φωνή
πνιγμένη, όλα τα μαρτύρια που
σου εξιστόρησα, όλες οι συμφορές
και τα παθήματα, είνε έργα του
ανθρώπου εκείνου, τον οποίο, δυσ-
τυχώς, δεν μπορείς παρά να ο-
νομάζεις πατέρα σου!...

— Φταχτή μου μαμά, υπήρξε
πολύ δυστυχής, είπε ο Κρέντο α-
ναστενάζοντας.

— Η Μώντ τον πήρε στην αγκα-
λιά της. Κι' έμειναν έτσι ό ένας
κοντά στον άλλο επί αρκετή ώρα
χωρίς να μιλούν.

Η ΜΩΝΤ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙ

Λίγο αργότερα ο Κρέντο κλει-
στηκε στο γραφείο του. Έμεινε
έκεί μια ολόκληρη ώρα με το κε-
φάλι ακουμπισμένο στα χέρια του,
βυθισμένος σε όδυνηρές σκέψεις.

Τέλος φάνηκε πως πήρε την α-
πόφασή του. Τοποθέτησε μπροστά
του, τι χρειαζόταν για γράντιο
κι' άρχισε να γράφει στον πατέρα
του:

— Αγαπητέ μου μπαμπά,
Είμαι βέβαιος ότι η πατρική
σας καρδιά θα θελήσει να συγχα-
ρήσει το παιδί σας, γιατί δεν έχει
τη δύναμη να εγκαταλείψει την
προστασία του και να σας άκο-
λοθήσει. Να είσαστε όμως βέ-
βαιος, αγαπητέ μπαμπά, ότι ποτέ
δεν θα έχασω την εύχρησ-
τή μου χάριση ή ανέλιξη ανείρε-
σής σας. Θα σας γράφω τακτικά
όπουδήποτε κι' αν εγκατασταθώ.

Με σεβασμό ο υιός σας
Κρέντο...»

— Έκλεισε το γράμμα σ' ένα φα-
κελλά, και το έστειλε στον πατέρα
του στο «Πριγκιπικό ξενοδοχείο».

Μόλις ο Μάρφου έλαβε το γράμ-
μα του Κρέντο και το διάβασε
Μάντεψε άμέσως τι είχε συμβεί.
Πονηρία με τη διπλωματική του
λύση στον Κρέντο τα πάντα. Και
παινήσει στην επιστολή του: Νά
διαφύγει όλα είχε τη η Μώντ;
δεν το γνώριζε. Άρκετά ώρα ο
Μάρφου βασάνιζε το μυαλό του,
να-κάτω.

— Τετέλεστο! Χώρα το παιδί
μου, ψιθύρισε. Έξωφθα. Δεν ο-
πάρχει καμιά λύση, δεν βλέπω
κανένα έλπιδα σωτηρίας, εκτός
από...

Σταμάτησε για μια στιγμή και
συνέχισε:

— Εκτός αν ζητήσω συγγνώμη
από τη Μώντ για το κακό που
της έκανα, αν προσπαθώ να
συμφιλιωθώ μαζί της. Ναι!
Έτσι θα πάψω να με κατηγορή
στο παιδί μου. Ασφαλώς η Μώντ
δεν ξέρει ότι ο Κρέντο είνε παι-
δί της. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.
Την ονομάζει «προστασία του»
στην επιστολή που μου έστειλε.
— Αν ήξερε την αλήθεια θα την α-
ποκαλούσε μητέρα του. Άλλα για
να με συγχωρήσει η Μώντ πρέπει
να ταπεινωθώ. Έστω όμως, θα

το υποστώ κι' αυτό για πρώτη
φορά στη ζωή μου. Θα το υπο-
στώ προς χάριν του παιδιού μου,
χάρην της ευτυχίας μου. Έπειτα...
Στο σημείο αυτό ο Μάρφου
σταμάτησε. Μία σατανική έκφρα-
ση έκανε το πρόσωπό του πειό
αποκρουστικό πειό ζοφερό. Και
συγχρόνως αντήχησε το γέλιο του
άγριο, σκληρό, απειλητικό:

— Χά, χά, χά!... Θα ταπεινωθώ,
ναι, θα συμβώ στα πόδια σου,
κυρία, μά έπειτα... έπειτα θα λο-
γαριζοστούμε. Θα έκδικηθώ σκλη-
ρά, άμειλκτα. Θα συντρίψω μ' ο-
ποιοδήποτε τρόπο τη γυναίκα αυτή
που γίνεται αιτία να υποφέρω
τόσο, που μου κλέβει το γυίο μου.

— Έκανε ακόμα μερικές βόλτες
στο δωμάτιό του, μουρμουρίζοντας
ακατάληπτα λόγια, κι' άξαφνα
άρπαξε το καπέλλο του, το φό-
ρεσε βιαστικά και βγήκε έξω ψι-
θυρίζοντας:

— Εμπρός, ή θα νικήσω ή θα
πεθάνω.

— Ο Μάρφου είχε πάρει την από-
φασή να επισκεφθεί άμέσως τη
Μώντ και να προσπαθήσει να συμ-
φιλιωθεί μαζί της, χρησιμοποιώ-
ντας όλη του τη διπλωματική σα-
τανικότητα.

Μία ώρα αργότερα ένα αγοράίο
αυτοκίνητο σταματούσε μπρος στη
πόρτα του μεγάρου της Μώντ
Στάλντεν. Από το αυτοκίνητο κα-
τέβηκε ο Μάρφου, ο οποίος έδωσε
στο θυρωρό ένα επισκεπτήριο του
για τη κυρία του.

Μόλις η Μώντ πήρε το έπισκε-
πτήριο στα χέρια της και διάβασε
πάνω σ' αυτό το όνομα του Μάρφου
και τη φράση: «Πρόκειται να σας
μιλήσω για σοβαρά υπόθεσι ή ο-
ποία σας ενδιαφέρει εξαιρετικά»,
κατέληξε από όργη.

— Τον άθλιο! ψιθύρισε, τολμάει
να έρχεται στο σπίτι μου. Θα έ-
πρεπε άσφαλώς να διατάξω να
τον πετάξουν έξω...

Κι' ήταν πραγματικά έτοιμη να
δώσει διαταγή να διώξουν τον
Μάρφου, όταν ξαφνικά μία σκέψις
την συνεκράτησε.

— Είπε σωστό αυτό που θέλω
να κάνω; ψιθύρισε. «Αν ο άθλιος
αυτός έχει να μου πει τίποτε που
μ' ενδιαφέρει πραγματικά; Γι'
αυτό φρόνιμο είνε να τον δεχθώ
και ν' ακούσω τι θέλει να μου πει.
Δεν είνε πειά επικίνδυνος για μέ-
να? Ο Κρέντο είνε με το μέρος
μου, είναι πειό ισχυρή απ' αυτόν.
Χωρίς λοιπόν να διατάξω κάλεσε
την καμαριέρα της και διέταξε να
εισαγάγουν άμέσως τον επισκέπτη

— Ώδηγηστε τον στο σαλόνι,
της είπε, και θα έρω άμέσως
έκεί.

— Η καμαριέρα ώδήγησε το Μάρ-
φου σ' ένα πολυτελέστατο σαλόνι
και τον άφησε μόνον. Ο Μάρφου
ήταν πολύ ταραγμένος. Αυτός ο
ψυχραιμός άλλοτε, ο ίκαγός για
όλα, είχε χάσει τώρα το θάρρος
του. Κάθισε σ' ένα φωτέγι κι' έ-
σκυψε το κεφάλι στα χέρια του,
σάν τον κατάδικο που περιμένει
την απόφασι των δικαστών. Μάταια
προσπαθούσε να δώσει κουράγιο
στον εαυτό του. Το θάρρος του
είχε κλονισθεί κι' ένοιωσε απέρ-
γοστη αγωνία.

— Έξωφθα βήματα ακούστηκαν
απ' έξω. Ο Μάρφου ένοιωσε κάτι
σάν Διγγύ. Κάποιος πλησίαζε με
γοργό σταθερό βήμα. Ήταν η
Μώντ.

Ψυχρή, περήφανη, με βλέμμα
ποδκλήνε τον κεραυνό μπήκε στο
σαλόνι.

— Ο Μάρφου σήκωσε σ' αυτή το
βλέμμα του, μ' αναγκάστηκε να

το ταπεινώσει άμέσως μπρος στο
σκληρό υπερποτικό της βλέμμα.
Συγκέντρωσε όποσσο το κουράγιο
του με την απόφασι να σταθή όρ-
θιος εμπρός της, έφ' όσον ούτε
κι' αυτή είχε καθήσει. Δεν το κα-
τάρθωσε όμως. Τα γόνάτα του έ-
λύγισαν και ξανάπεσε βαρύς στο
φωτέγι. Θέλησε τότε να μιλήσει
μα κι' αυτό του φάνηκε τρομερά
δύσκολο. Η φωνή του πνίγηκε
στο λάρυγγά του.

— Η Μώντ χαμογέλασε ειρωνικά
μαντεύοντας τη ταραχή του. Ναι,
ένοιωσε εξαιρετική ευχαρίστησι
να τον βλέπει μπροστά της συνε-
τριμμένον, εξευτελισμένον. Αυτό
ήταν το μεγαλύτερο όνειρο της
ζωής της και το απέλαμθεσε τώρα
απλήτως.

— Ο άνθρωπος που την είχε κατα-
στρέψει, ο άνθρωπος που είχε γί-
νει άφορη τώσαν συμφορών, έ-
κείνος έξ αιτίας του οποίου σκο-
τώθηκε ο πατέρας της και πέθανε
ή δυστυχισμένη μητέρα της, ο υ-
πεύθυνος τώσαν καταστρεφών, ο
χέσθινος δολοφόνος του λατρευτού
της συζύγου, βρισκόταν τώρα έ-
μπρός της, χωρίς σθένος, χωρίς
να μπορεί να μιλήσει, στη διάθεσι
της. Ήταν ο κατηγορούμενος κι'
αυτή ήταν ο δικαστής του. Η
άρα της σκληρής τιμωρίας είχε
φτάσει.

— Είπε ο πατέρας του παιδιού
μου, σκέφθηκε για μια στιγμή η
Μώντ. Μά ή σκέψις αυτή δεν την
έκανε να λυγίσει. Έτόσο το χερρό-
τερο γι' αυτόν, συλλογίστηκε.

Και με φωνή βαρεία, φωνή άτέγ-
κτου δικαστού, ρώτησε τον Μάρφου
— Τι ζητάτε εδώ;

Κι' έπειδή έκείνος δυσκολεύθηκε
ν' απαντήσει άμέσως, έξ αιτίας
της ταραχής του, του έκανε:

— Τι ζητάτε ο δήμιός από το
θύμα του;

— Ο Μάρφου ανατρίχισε.

— Ήταν αυτό το πρώτο ρίγος
φόβου που νιώθε στη ζωή του.
— Έπρεπε όστόσο να δώσει μια
απάντησι στη σκληρή έκείνη έρω-
τησι της Μώντ. Και με τα μάτια
χαμηλωμένα τραβούσε:

— Τι ζητώ εδώ με ρωτάτε;
Σώπασε για μια στιγμή σάν
να μην έδρισκε τα λόγια του. Τέ-
λος άναστενάξε και είπε:

— Έρχομαι πρώτα-πρώτα να ζη-
τήσω συγγνώμη.

— Η Μώντ χαμογέλασε με περι-
φρόνη.

— Ο Μάρφου είδε το ειρωνικό και
περιφρονητικό χαμόγελό της κι' έ-
νοιωσε περισσότερη ταραχή. Ώσ-
τόσο κατάρθωσε να σηκωθεί, έ-
καμε μία υπόκλησι μπροστά στην
κυρία Στάλντεν και ψιθύρισε με
φωνή ποδρεμς έλαφρά:

— Γνωρίζω, κυρία, ποιά έγκλη-
ματα με βαρύνουν απέναντί σας.
Γνωρίζω ότι έγω είμαι υπεύθυνος
για όλες σας τις περιπέτειες και
τις δυστυχίες. Όμολογώ ότι έγω
ευθύνομαι για όλα. Άλλα σήμερα
έχετε μπροστά σας έναν άνθρωπο
συντετριμμένον ήθικώς και οικονομ-
κώς κατεστραμμένον. Σας παρα-
καλώ, λοιπόν, σας ικετεύω, από
φιλανθρωπία έστω, να δεχθήτε να
μ' ακούσετε με λιγώτερη έχθρό-
τητα...

— Η Μώντ γέλασε σαρκαστικά.
— Η φιλανθρωπία! φώναξε. Τι
όρασι λέεις. Δεν περιμένα να την
ακούσω από τα χείλη της. Μιλάτε
περί φιλανθρωπίας, σεις, που ποτέ
δεν υπήρξατε φιλάνθρωποι; Γι'
πάρχει χάρος στη καρδιά σας για
το αίτημα αυτό; Ασημονήσατε τα
κακουργημένα σας, κύριε βαρύνε;
Τα χέρια σας στάζουν αίμα.

Τα λόγια της ατά εκάμαν τον
Μάρφου να χάσει και το τελευταίο
ίχνος του θάρρους του.

Σηκώθηκε έπάνω, έσκυψε μπρος
στη Μώντ, γονάτισε κάτω και με
φωνή που μόλις ακουγόταν, ψι-
θύρισε:

— Κυρία!... Κυρία!... Είμαι με-
γάλος έγκληματίας, το όμολογώ.
Δεχθήτε να με συγχωρήσετε και
σας όρκίζομαι ότι ποτέ πλέον δεν
θα με συναντήσετε στο δρόμο σας.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΑΡΔΙΟΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

ΝΤΕ ΛΩΖΕΝ

Ο φλογερός έρσστης με την
τυχοδιωκτική ζωή
ΕΝΑΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΓΟΗΣ

Δεν ήταν καν είκοσι χρονών όταν ήρ-
θε στο Παρίσι ο Άντουαν ντε Λωζέν. Κομ-
ψός, χαριτωμένος, δυνατός, είχε μία γο-
τεια στην οποία δεν μπορούσε να αντι-
σταθί και η πιο τίμια γυναίκα. Τολμηρός,
ριψοκίνδυνος, άρκετα τυχοδιωκτής, ένα εί-
δος Άρτανιάν, Γασκάνος και αυτός, σάν
τον περίφημο ήρωα του Άλεξάνδρου
Δουμά, καθάρως πολύ γρήγορα να μπη
στους άριστοκρατικούς κύκλους της επο-
χής του και να εισαχθεί στην Αύλη. Έ-
κει, διάσημος χαρτοπαίκτης και γυναικάς
όπως ήταν, κέρδιζε την συμπάθεια του Λου-
δοβίκου, ο οποίος έκτιμώντας τα «ήρσοόν-
τα» του, τον έκανε στενό φίλο του.

— Κατέχετε, αγαπητέ μου, άπόλυτα την
πειρά στη ζωή και αυτό είνε το μεγαλύ-
τερο προσόν για ένα νέο της εποχής,
τούλγε ο βασιλιάς. Όρες - ώρες σας
ζηλεύω...

Νά τον ζηλεύει ο βασιλιάς του!... Υ-
πήρξε μεγαλύτερη τιμή γι' αυτόν.
Οι γυναίκες μέσα στην Αύλη ήσαν ξε-
τρελλάμενες μαζί του και πολλές από αυ-
τές - έπειδή ο Λωζέν ήταν φωτός - εί-
χαν αναλάβει ευχαρίστως την συντηρήσι
του. Μία μάλιστα απ' αυτές, η μαρκησιό
Ντεμπαρνταν, στην οποία έδειχνε μία
έξωφρητι εύνοια, είχε αναλάβει να του
πληρώει τις πολυδάπανες φορεσιές του
που άλλαζε κάθε τόσο...

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ο δαιμόνιος Λωζέν, πολύ σύντομα κα-
τάφερε τον βασιλέα να τον διορίσει συν-
ταγματάρχη των δρανώνων. Θα τον διώ-
ριζε και άρχηγό του πυροβολικού άκόμη,
αν δεν επενέβαινε τότε ο πανίσχυρος υ-
πουργός των Στρατιωτικών Λουδοβί, που
δεν τον συμπαθούσε διόλου.

— Μεγαλειότητα, είπε στο Λουδοβίκο, ο
Λωζέν με το θάρρος του κοντεύει να ξε-
λογισθεί κι' αυτές τις γυναίκες μας. Δεν
λογίζομαι ότι εύνοιατε σκανδαλώδως;
νομίζετε πως τον εύνοιατε σκανδαλώδως;
Ο Λουδοβίκος όρθηκε σωστή την παρ-
τήρησι και δεν έδωσε την δεύτερη αυτή
θεσι στον Λωζέν. Τον διώρισε όμως λοχα-
γό της σωματοφυλακής του...

Οι έρωτικές κατακτήσεις του Λωζέν ή-
σαν πάμπολλες, τόσο μέσα στην Αύλη, ό-
σο και έξω στα σαλόνια των εύγενών.
Τα θύματά του τα διάλεγε από κάθε
κοινωνική τάξι. Και δεν τον ενδιέφερε και
πολύ η ηλικία.

— Όλες οι γυναίκες είνε... γυναίκες κι'
έχουν το θέλητρό τους, άρκει να μην έ-
χουν περάσει τα σαράντα, συνήθιζε να
λέει.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Όστόσο, η μεγαλύτερη έρωτική περιπέ-
τεια του Λωζέν υπήρξε ο έρως του με την
Μονπανσιέ, την πρωτεύουσα του Λου-
δοβίκου, κόρη του Γκαστόν της Όρλε-
νης. Η παράρειξη αυτή γυναίκα, με τον
ατίθασο και υπερποτικό χαρακτήρα που
είχε όνειρευτή να γίνει βασίλισσα και ού-
τενος του Λουδοβίκου, που άναμειχθηκε
ένερνος στη συνωμοσία της «Σφενδόνης»
κατά του Μαζαρινού και της Άννας της
Αυστριακής και άνεστώτισσε την εποχή
της με τα φιλόδοξα σχέδιά της, πιστώ-
σε στα έρωτικά δίκτυα του ώραιου Λωζέν
σάν έρωτη μαθητή...

— Τον αγαπάω τόσο, που θα κάνα την
μεγαλύτερη τρέλλα της ζωής μου γι' αυ-
τόν! έλεγε στην έμπιστή της κυρία έπι
των τιμών Βερνιέ!

Ήταν η πλουσιώτερη νύφη της Εύρω-
πης την εποχή εκείνη. Είχε μία περιου-
σία είκοσι χιλιάδων εκατομμυρίων χρυ-
σών λουδοβικίων, ποσόν ίλιγγιώδες για
τα χρόνια εκείνα και άπέραντα κτήματα.
Ο γάμος της με τον Λωζέν ήταν πιά
γεγονός, όταν την τελευταία στιγμή ο
Λουδοβίκος επενέβη και τον ματαίωσε.

— Μία πριγκίπισσα έξ αίματος δεν μπο-
ρεί να πάρει έναν άπλο εύπατριδο, της
είπε ο βασιλέας.

Η αλήθεια ήταν όμως ότι τον γάμο αυ-
τόν τον έματαιωσε πρό πάντων η σατα-
νική βασίλική έρωμένη Μοντεσπέν, που
ζηλούσε θανάσιμα την Μονπανσιέ για τα
τόσα πλούτη της.

Ο ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΥΚΛΟΣ

Η Μονπανσιέ έπεσε άρρωστη στο κρεβ-
βάτι από τον καύμό της.

— Μου παίρνουν τον καλό μου Λωζέν!
Μου τον παίρνουν μέσα από την άγκα-
λιά μου! έκλαιε και χτυπιόταν άπαρη-
γόρητη. Ήταν τώρα αυτή τη στιγμή πλάι
μου, θα τον έβριγγα στην άγκαλιά μου,
θαμάσε εύχισιμέναι.

Ο πολυμήχανος Λωζέν δεν άφησε πάν-
τως την μοναδική εύκαιρία να του ξεφύ-
γει μέσα από τα χέρια. Παντρεύτηκε μυ-
στικά την Μονπανσιέ και έβαλε έτσι χέ-
ρι στην περιουσία της.

— Ο υυστικός γάμος του γοητευτικού εύ-
πατρίδου, εξαργύωσε όλες τις θαυμάστιές
του.

— Μας πήρε τον χαριτωμένο κουκλό
μας αυτή η καρκαζή! Έλεγαν θλιμμένες
οι χθεσινές φίλες του.

Το κουκουσουριό δεν άργησε να φτά-
σει ως τα αυτά της Μοντεσπέν, η οποία
σκαμμένη από τη ζήλεια της, έτρεξε να
προσφύγει το υυστικό στον βασιλέα. Η
Μοντεσπέν φοδόναν τον πανίσχυρο Λωζέν
ήπιως με την έπισηρή που είχε στον Λου-
δοβίκο, του παρουσίαζε καμιά άλλη («ε-
υνοούμενη») και την έξετόπιζε. Και έπι-
τούσε τον δλεθρό του.

— Η χαριτωμένη όμως καμαριέρα της
Μοντεσπέν, Ένθις, που λάτρευε τον ώ-
ρατο Λωζέν, είδοποίησε τον καλό της για
τον κίνδυνο.

Ο τετραπύρατος Λωζέν δεν διάσταε τό-
τε να κρυφτεί κάτω από το κρεβάτι της
Μοντεσπέν. Ένα θρόδυ που είχε δεχτεί
αυτή τον Λουδοβίκο, για να μάθει τις πρ-
αγματικές διαθέσεις του βασιλέως έναντι-
ον του.

Δεν πρόλαβε όμως να χαρή για την πο-
νηρία του αυτή. Το κόλπο του έγινε γνω-
στό.

Και την επομένη - 25 Νοεμβρίου 1671 -
ο δουξ του Ροσφόρ, άξιωματικός της σω-
ματοφυλακής του Λουδοβίκου, τον συνε-
λάμβανε κατά διαταγήν του βασιλέως και
τον οδηγούσε στις φυλακές του Πανιερόλ
με ισχυρή συνοδεία.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΩΡΑΙΟΥ

Δέκα ολόκληρα χρόνια έμεινε φυλακι-
σμένος ο θρυλικός καρδιοκατακτητής,
χωρίς καμιά ισχυρά φιλενάδα του να κα-
τορθώσει να τον έλευθερώσει.

Στο μεταξύ η Μονπανσιέ, τρελλή ά-
πό έρωτα γι' αυτόν, σκαμμένη δεξιά κι'
άριστερα στρουγγυλά ποσά, έπιζόντας να
έλευθερώσει τον άναμειχμένο της.

Όλοι την έκμεταλλεύονταν και την ά-
πενύθμωναν και πρώτος και καλύτερος ο
νόθος υιός της Μοντεσπέν, ο δουξ του
Μαιν, ο οποίος έκτός από τα πριγκιπάτα
του Έ και του Ντρου που της άπέσπασε,
της πήρε συνολικά το ποσόν των 60 έ-
κατομμυρίων χρυσών φράγκων!

Ύστερα από την γενναία αυτή δωσο-
δοκία, η Μοντεσπέν καθάρθηκε να πείσει
τον Λουδοβίκο ότι ο Λωζέν ήταν πιά άκιν-
δυνος και ότι είχε άρκετα τιμωρηθεί.

Έτσι ο Λωζέν άνέκτησε την έλευθερία
του και ξαναγύρισε στην άγκαλιά της
πλουσιωτάτης άκόμη και γεμάτης έρωτικής
φλόγα - άν και είχε πιά νερόσει - πρι-
γκίπισσας ντε Μονπανσιέ. Δεν έμεινε ό-
μως για πολύ κοντά της. Άφου απατάλη-
σε το χρυσάφι με τη φούχτα, ρίχτηκε σε
νέες έρωτικές κατακτήσεις, έγκαταλεί-
ποντας την άνώμαλη και άστοργα.

Το τέλος του ώραιου Λωζέν υπήρξε ίπ-
ποκτικότατο: Σκοτώθηκε σε μία μονομαχία
που είχε μ' έναν νεαρό άξιωματικό της
Αύλης, για τα μαύρα μάτια μιας άσπ-
ρης γυναίκουλας που διεκδικούσαν κι'
οι δύο...

Αυτός υπήρξε ο θρυλικός νόνος Λωζέν,
ο άνθρωπος που γνώρισε στη ζωή του τις
πιο περιέργες εναλλαγές της τύχης, την
δόξα, τα πλούτη, τον έρωτα, αλλά και τις
καταδιώξεις και τη φυλακή.

Η ΑΚΑΚΗ νυχτερίδα

Πως παρεξηγήθηκαν τα άθωα αυτά
ζώα. - Τι ύπηρεσιές μας προσφέρουν.
- Τι έπίστευαν άλλοτε. - Δόδος και
τρόμος. - Μία τραγική ιστορία. - Γο
πάθημα μιάς νεαρής πριγκίπισσας. -
Σακάτισσα σ' όλη της τη ζωή!...

Η νυχτερίδα μπορεί να είνε ένα ά-
σχημο και άποκρουστικό ζώο, αλλά
δεν είνε καθόλου επικίνδυνο. Άντι-
θέτως είνε ένα πολύ χρήσιμο, γιατί
τρέφεται αποκλειστικά με θλαερών
έντομα. Την παλιά εποχή θεωρούσαν
τις νυχτερίδες ως δηλητηριώδη ζώα!

Έλεγαν μάλιστα πως όποιον άνθρωπο
άγγιζε, η νυχτερίδα του μετέδιδε ένα
άθεράπευτο έκζεμα!... Πίστευαν έπί-
σης ότι άν κανείς έπιανε νυχτερίδα με
το χέρι του, θαδύναζε μακρούς σταχτιές
τρίχες στην παλάμη του.

Πρό 150 ετών, ο φόβος των νυχτερί-
δων ήταν εύρυτά διαδεδομένος και
στούς πιο μορφωμένους άκόμη ανθρώ-
που. Ήταν τότε η εποχή που όλοι φο-
ρούσαν περρούκες, καυμένες από λι-
νάρη ή από ξένα μαλλιά. Σε κάποια
λοιπόν από τις μικρές πριγκιπικές Αύ-
λεις της Γερμανίας έπρόκειτο να δοθεί
μία έρασιεχνική παράσταση. Η σκη-
νή είχε στήσει στη μέση μιάς παλινής
σέρας, στο περιόβλι του παλατιού. Ή-
ταν μία ωραία καλοκαιρινή θραυδί.

Από τις άνοικτές πόρτες της λαμπρο-
στολισμένης και πλούσια φωτισμένης
σέρας έβγαιναν όλες οι εύδιές του
άνθισμένου κήπου. Όλη η Αύλη είχε
μαζεωτή κάτω από τη σκηνή και περι-
μενε ν' άρχισι η παράσταση. Σε λίγο
υψώθηκε η αύλακα και η κωμωδία άρ-
χισε.

Έξωφθα όλοι πάγωσαν από φό-
κη, όκούγοντας μία σπαρακτική κραυ-
γή. Η κόρη του πρίγκιπος, η νεαράτι
τη πριγκίπισσα Παυλίνα, που έπρόκει-
το να λάβη μέρος στην κωμωδία, άρ-
μισε στην σκηνή με την άγνια ζωγρα-
φισμένη στο πρόσωπό της. Τρέχοντας
σάν τρελή έδω και έκεί, πήδωσε από
τη σκηνή κάτω στην όρχήστρα, έπεσε
άπάνω σ' ένα από τα μεγάλα αναλό-
για, τα οποία έσπασε από το θάρος
της και σωριασμένη άναίσθητη στο πά-
τωμα! Όλοι έτρεξαν να την βοηθή-
σουν. Την σήκωσαν και την έζαλωσαν
στο κρεβάτι της. Η πριγκίπισσα συ-
νέληθε, μά άρχισε να φωνάζει και να
ζητά βοήθεια, ενώ το σώμα της τινα-
ζόταν από φοβερούς σπασμούς.

Ποιά ήταν η άφορη άλης αυτής της
φασαρίας; Μία άθωα νυχτερίδα, που εί-
χε ναντζωθεί έπάνω στην καταρτή που
δραριμένη περρούκα της δυστυχισμέ-
νης πριγκίπισσας.

Όταν σι γιατροί εξέτασαν τη νέα,
έδήλωσαν ότι είχε σπασεί ένα της
πλευρό και είχε πολλάπλα κατάγμα-
τα και στα δύο της πόδια.

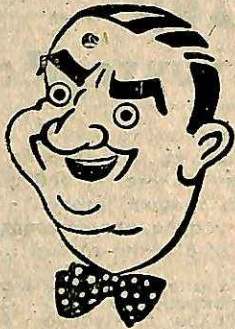
Τα τραύματα του άμοιρου κοριτσιού
που ήταν μόλις δεκάεξη ετών, θερα-
πεύθηκαν, αλλά έμεινε σ' όλη της τη
ζωή σακάτισσα, άναγκασμένη να περ-
πατά με δεκανίκια.

Την άλλη μέρα, ύστερα από το δυ-
στύχημα αυτό, ο ντελάλης έγγνωστοποί-
ησε σ' ολόκληρη την πόλι, ότι «οι υ-
πάρχοντες Αυτού Ύψηλότητας ήσαν υ-
ποχρεωμένοι να εξοντώσουν όλα τα έ-
πικίνδυνα και δηλητηριώδη ζώα, που
κινδύνε άποκαλούνται νυχτερίδες!

Όποιος παρεδίει μία δωδεκάδα ά-
πό τα διαβολικά αυτά πλάσματα στην
άστυνομία, θαπαιρνε ως άμοιδή ένα ά-
σημένιο τάλανρο.»

Ένωσιότι ότι άρχισε άμέσως άγριο
κυνηγι εναντίον των άθων νυχτερί-
δων. Τις κυνηγούσαν με φανάρια σε
φουγαν ή άναβαν φωτιά κάτω από
τους σκεπινούς θόλους και έτσι τα
δυστυχισμένα ζώα έπνιγόντο από τον
καπνό.

Μία μέρα όμως έξερράγη πυρκαϊά
κι' έκαψε έντεκα σπίτια και δεκαεν-
νέα άκρωνες. Και όλα αυτά για το
τίποτε, έξ αιτίας των άκαμων νυχτε-
ριδών, που εύτυχώς κανείς δεν τις έ-
νοχλεί σήμερα.

Ράβε - ξύλωνε

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Καθώς περνούσα το κατώφλι του νοσοκομείου, με δασκόλησα κατ'ερώνα να συγκρατήσω τους λυγμούς που μ'έπιναν. Στο θυρωρείο, ένας εσωτερικός γιατρός, ή βοηθός, έρωτοτροπούσε με μία νοσοκόμα. Σαν διακριτικός άνθρωπος που είμαι, πέρασα σιγά σιγά απ'έκει φοβούμενος μήπως τους ενοχλήσω. Τέλος βρέθηκα στη σκάλα και ανέβηκα στο πρώτο πάτωμα.

Ο διευθυντής ήταν στα κέφια του, όχι δηλαδή τυφλά στο μεθύσι λιγάκι όμως πωμένος ο άνθρωπος και πρόσχαρος. Μουδειξε σχεδόν τραγουδιόστα την αίσουσα των έλχειρίσεων. Τρέμοντας από συγκίνηση άνοιξε την πόρτα της αιθούσας και τί να ιδώ!... Ο δυστυχισμένος ο φίλος μου 'Ανδρέας ήταν ξεπλωμένος και φτωχός, σαν τον πιο επικίνδυνο κακοήγρο, πάνω σ'ένα τραπέζι, και δολοφύρου. Οι χειρουργοί, έστεκαν σαν δήμιοι, άγριεμένοι και βλοσυροί,

μέ τα τρομερά εργαλεία τους στα χέρια.

Έκείνη τη στιγμή ο δυστυχισμένος 'Ανδρέας μου φάνηκε σαν τ'άρνια που οι χασάπηδες έτοιμάζονται να τ'αφάσουν, να τ'αφάσουν, να τ'αφάσουν στη σούδαλα.

Ο 'Ανδρέας όμως - τι δυνατή ψυχή! - μουδωσε κατενθουσιασμένος το χέρι του και μουκανε νόημα να καθίσω κοντά του. Με μεγάλη προθυμία και ευγένεια, ένας από τους χειρουργούς πετάχτηκε τότε και μου έφερε μία καρέκλα. Κάθισα κοντά στον 'Ανδρέα και του κρατούσα το χέρι, καθώς οι γιατροί του άνοιγαν την κοιλιά με όλη τους την απάθεια. Εύτυχώς που ήταν εκεί ο 'Ανδρέας και μουδινε... Έταρος, γιατί να σάς πω την αλήθεια, δεν βαστάει η καρδιά μου να βλέπω αίματα και έγγειρίσεις.

Οι γιατροί τελείωσαν γρήγορα. Σε πέντε λεπτά η κοιλιά του φίλου μου ήτο ξαναερωμένη. Οι τρεις χειρουργοί ήταν απολύτως ικανοποιημένοι από το έργο τους και ο 'Ανδρέας προσπαθούσε - ο καμμένος! - να με καθησυχάσει. 'Εκείνη την ώρα ακριβώς ακούστηκε το διδωρομο ένα ευθυμο τραγουδάκι. Θα ήταν ασφαλώς ο διευθυντής ή ο εσωτερικός γιατρός με τη φιλενάδα του.

Ξαφνικά, ο ένας από τους τρεις μεγάλους κείνους χειρουργούς έχασε το χρώμα του. — Τα ξύλωνε! μου! φώναξε παραγμένος. Πού είναι τα ξυλικά μου; Αφού ψάξαμε όλοι μας παντού καταλάβαμε τι είχε συμβεί. Ο χειρουργός είχε λησμονήσει τα ξυλικά του μέσα στην κοιλιά του 'Ανδρέα. Τι να γίνει; Ο γιατρός δεν έννοοσε βέβαια να χάσει έτσι τα ξυλικά του, έφ' όσον μάστιχα είχαν και χρυσό πλατίσιο... Ξύλωσαν λοιπόν άμέσως την κοιλιά του φίλου μου και τ'ανεκάλυψαν άνα

μεσα στα σπλάχνα του. Ο καμμένος ο φίλος μου μόλις συγκρατούσε τις φωνές του καθώς τον ξανάραβαν. Ο χειρουργός όμως, ενώ καθάριζε τα ξυλικά του χαμογελούσε θριαμβευτικά.

Τελείωσε κι'αυτή η δουλειά και ο δεύτερος χειρουργός, μουσκεμένος από τον ιδρώτα του, άναζητήσε στις τσέπες του το μαντίλι για να σκουπισθί. 'Αλλά που μαντίλι. Το είχαν ξεχάσει φαίνεται κι' αυτό στη κοιλιά του φίλου μου κι' αποφάσισαν - άχ. Χριστέ μου! - να την ξαναξυλώσουν. Κακόμοιρε 'Ανδρέα!

Πράγματι, δεν άργησαν να άνα καλύψουν κάτω από τη σπλήνα το χαμένο μαντίλι.

Καθώς τελείωσε το τρίτο ράψιμο της κοιλιάς του 'Ανδρέα, ο τρίτος χειρουργός μου είπε με ένα θριαμβευτικό χαμόγελο: — Μου επιτρέπετε να σάς προσφέρω ένα τοιγάρο; Κι' έβαλε το χέρι στην τσέπη του για να πάρη την αγοράσθηκη του...

Ένα δυνατό φτάνισμα του άρρώστου μάς κατατρόμαξε. Και καθώς ο γιατρός δεν εύρισκε την ταμπάκα του πουθενά, καταλάβαμε τι είχε συμβεί. Είχε λησμονήσει κι' αυτή στην κοιλιά του δυστυχισμένου 'Ανδρέα...

Καθώς λοιπόν οι τρεις μεγάλοι κείνοι επιστήμονες άρχισαν για τετάρτη φορά το άνοιγμα της κοιλιάς του φίλου μου, άκούστηκε, μέσα στην απόλυτη και έπιδηλητική σιγή της αίθουσας, η παρακλητική φωνή του άγαπημένου μου 'Ανδρέα:

— Βρέ παιδιά, γιατί να κουράζεστε μ' αυτό το ράβε-ξύλωνε, και να υποφέρω κι' εγώ ο φουκαριάς άδικα; Δεν θα ήταν πιο πρακτικό να βάζατε μία και καλή στην κοιλιά μου κουμπιά, για να τελειώνω με;

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ κι' όμως αληθινά

Η ΡΑΧΗ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Η μεγάλη Γαλλία τραγωδός Ραχήλ, ήταν μάλλον άσχημη. 'Ηξερε, όμως, τόσο καλά να στολίζεται και να νύνεται, που άλλαζε όλωοδίου και φαίνόταν όμορφη. 'Η ίδια συνήθειά να λέγει σχετικώς: «Κάθε γυναίκα έχει και την γοητευτική της πλευρά. Άσπην πρέπει να βρή και ν' αναδείξη. Φτάνει να το κάνει αυτό για να γίνει όμορφη! Οι γυναίκες που περνούν για άσχημες αυτοσυκοφαντούνται, δεν ξέρουν, άπλως, ν' αναδείξουν εκείνο το κάτι που θα τους δώσει το θέληγγο, που φαίνο μενικώς μόνο δεν έχουν».

ΖΥΓΙΣΕ ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Ένας 'Αμερικανός σοφός, είχε την περίεργη ιδέα να ζυγίση τα μυρμήκια. Βρήκε λοιπόν, ότι 14.000 μυρμήκια μετρίου μεγέθους μόλις ζυγίζουν μισό κιλό!

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΡΑΓΟΥΔΗ

Η κυβέρνηση της Ουραγουάης αποφάσισε να λάβη ενεργητικά μέτρα εναντίον του άλκοολισμού. Πράγματι, οι ύγειονομικές άρχές της χώρας, διέπιστωση ότι τελευταία τα έγκληματα τά φειλομε να στον άλκοολισμό είχαν αύξησθί σημαντικά. Τό ήμισυ σχεδόν των φρενοβλαστών ενός τρελλοκομείου του Μοντεβιδέο ήταν άλκοολικοί. Τα δέ είκοσι τοις εκατό των έγκλημάτων ώφειλόνται στην υπερόκλητη χρήση των οινόπνευματων ποτών.

Ένα από τα πρώτα μέτρα της κυβέρνησεως της Ουραγουάης είνε να επιβάλη μεγάλους φόρους στα οινόπνευματάδη ποτά.

ΕΝΑ ΚΛΑΡΙΝΟ ΕΚΠΕΜΠΕΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΤΟΝΟΥΣ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ!

Έως σήμερα ήταν γνωστό ότι α πνευστά μουσικά όργανα ήταν άδύνατον να δαγούν περισσότερα από έναν τόνο. Ο καθηγητής όμως του Βασιλικού 'Ωδείου της Νεαπόλεως Φερρανίνι υποστηρίζει τελεσίδικως ότι τα πνευστά όργανα, α μπορούν να δαγούν δυό κατ'ελάχιστον τόνους ταυτόχρονα. Πρόό αλγων ήμερών ο έν λόγω μουσικός, κάλεσε μερικούς έπιστήμονες και μουσικούς, στους οποίους έκανε έπιδείξεις μ' ένα κοινότατο κλαρίνο. Ο Φερρανίνι απέδειξε στους έλεκτεκούς άκροατάς του, ότι η κλασική θεωρία των ήγων ήτοι τελείως έσφαλμένη. Χάρις σε μία ειδική τοποθέτηση των δακτύλων του πάνω στα κλασέ, καθώς και χάρις σ' ένα ειδικό φύσημα ο Φερρανίνι κατόρθωσε να δαγλή άπό το κλαρίνο τον άπό δύο έως τέσσερις τόνους ταυτόχρονα!

Η άνακαλύψις του καθηγητού Φερρανίνι που άποτελεί μία σωστή επάνοστασι στη μουσική, προκαλεί αίσθησι στους ξένους μουσικούς κύκλους.

Μία γυναίκα θυμωμένη ξεσπάει σε φωνές, περπατάει πάνω-κάτω, κάνει χειρονομίες και καμμία φορά μάς φοβερίζει με την όμυρλή της. Τό καλότερο καταπράλα της. Τό καλότερο αυτές είνε η ντι στις περιπτώσεις κι' ένας γλυκός ψυχραιμία άπάθεια κι' ένας γλυκός λόγος. Στις 145 περιπτώσεις, άνονο 3 γυναίκες, έξαγριώθηκαν περισσότερο άπ' ό,τι έπρεπε.

Όσο για τα συμπτώματα του θυμού, σάς είνε γνωστά. Όταν θυμώση μία γυναίκα το πρόσωπό της παίρνει άλλη έκφρασι. Χιπτά τα πόδια της στα πατώμα, δαγκώνει τα χείλη της, κοκκινίζει, άναπνέει γρήγορα κι' ο σφυγμός της έπιταχύνει το ρυθμό του. Άν ο θυμός δεν σταματήσει στο σημείο αυτό, τότε τα πράγματα παίρνουν την κάτω βόλτα.

Μά πρέπει ν' αναφέρουμε και μία τελευταία παρατήρησι του Γερ

Οι λωλάδες της ΕΡΤΑΛΙΑΣ

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Η έκκλησία της 'Αγίας Μαρίας στο Θησείο γιορτάζει. Οι καμπάνες χτυπούν χαρούμενα και α προσκαλούν το υς Χριστιανούς στη γιορτή. 'Ελάτε, έλάτε. Και οι προσκυνητάδες έρχονται με λαμπάδες, με φαγιά, με στρώματα, με παιδιά, με υπαρκτά στα χέρια.

Γύρω στη γειτονιά τα σπιτία, τα μαγαζιά, οι δρόμοι στολιστηκαν με σμύρτες, με σημαίιτες, με χαρούμενους χρωματισμούς.

Τάχτικα έπειτα άπ' το μεγάλο σεισμό σ' 'Αγίας Μαρίας, και δα πούρθα όπως και στο Κοναργιάλι, να πηγαίνω κάθε χρόνο να ξενυχτώ στη χάρη της! έλεγε η 'Ερταλία στο συνοικισμό και να π' αζήθηκα και φέτο πάλι και πάω με τα καλάθια μου, με τις δόδες μου, με τα φαγιά μου, με όυλα μου τα σερεπιά!

Έσχαος, 'Ερταλία μου, να πάρης κι' ένα καρφι μαζί σου για τα κακά μάτια! Μα μάς φάνε πάλι, της είπε η Ντουτού σαν φεύγαγε άπ' το σπίτι κι' είδε τη γειτονία που χύθηκε στα παράθυρα!

Στο τέρμα, μέσα σ' εκείνο το μεγάλο πανδαμόνιο σαν δγκηκαν άπ' το λεωφορείο, η 'Ερταλία χωρίς να θέλη άρπαξε ένα άλλο καλάθι και είπε στη Ντουτού με κατάπληξι:

— 'Ηθόι καλέ! Τι συμφορά είνε αυτή. Αυτό το καλάθι είνε πολύ πιο άαρο, δεν είνε το δικό μας.

Και πραγματικώς, έπειτα από μία πρόχειρη εξέτασι, πιστοποίησε πως το περιεχόμενο του καλάθιου που πήγε κατά λάθος είχε πράγματα πιο πολλά και πολύ πιο καλά, άπ' τους ρεθιδοκεφτεδες της.

Και ευχαριστημένη, ένθουσιασμένη, άποφάσισε με τη Ντουτού να πάνε πίσω από το 'Αστεροσκοπείο να τ' άνοίξουν.

Στον αλόγγο της μοσχολιανθίνης έκκλησίας οι έπιτροποι με τους δόκους, ο κανοναλάφτης με τ' άσημένιο γκιουλού χτάνι, οι παπάδες διαδάζοντας κι' αγιάζοντας, και οι μικροπωλητά άλλοι με μικρο ένθύμια και άλλοι με μπομποτά, με σταφίδες, με λεμονάδες και άγγούρια κάνα χρυσές δουλειές.

Φαγιά, παιδιά, στρώματα, πανηγυριώτες, τρελλοί, τυφλοί, με πρόσωπα λυπητερά ήταν έαπλωμένοι στο νάρθηκα. Μέσα σ' εκείνον τον κόσμο, η Καραμουσάλενα, μία γυναίκα πληθωρική, ψωμωμένη και καλοστεκομένη, ξαναμμένη και άναστατωμένη, με φωνή που μαρτυρούσε την έσωτερική ταραχή της, διηγείται το «κάζο» της.

— Ηαίσα πρωί - πρωί το καλάθι μου τί τσουριά, τί παστά, τί μπριζολάκια, τί αυγά, τί μαρμπούνια, τί σαλτσιστά, τί άγγούρια, τί χαβιαροσαλάτες, ως και καντίν - μπουτού ήκανα, γιατί μ' άρέσει, όπως το λέει και η παροιμία «παντού φτωχιά, μα στο πανηγύρι πλούσια». Και στο τέρμα τ' άκούμνησα ένα λεπτό και όστε να μω και νάδω μου το πέραναι! Και μ' άφηναν αυτό το λυυτοσκάθο με τρεις κεφτεδες μέσα... Καλέ άδικα ώρα να τ' έρθη, ποιά είνε αυτή;

»Εφέτο ήρθε! Μα του χρόνου να την φέρουναι! φωνάζει η Καραμουσάλενα και χειρονομίες άπειλητικά.

— Μην κάνεις έτσι! Λάθος νένκε, έμεις άθ την δρούμε, της έλεγαν.

Έξαφνα με χαρούμενα σπρωζίματα, μέσα στη θούη του πανηγυριού, μία γρηπά Πολίτισσα, με τα φαρδιά φρούδια, ίδιος άγριεμένος μουσουλουντζής, πλησίασε και της είπε έμπιστευτικώς:

— Χριστιανή μου, άδικα χολοσκας, τό καλάθι σου με τα φαγιά τάχει η 'Ερταλία με την άδερφή της, την είδε αίνουρος άνθρωπος πίο άπ' το Στεροσκοπείο.

Δρασκελιντας κόμο και ντυνιά, διαστικιά, λαχανισμένη και άγριεμένη η Καραμουσάλενα έτρεξε κατά το 'Αστεροσκοπείο και πραγματικά σε μία γωνιά είδε την 'Ερταλία με τη Ντουτού πεσμένες

πάνω από το καλάθι της, σαν κλέφτρες γάτες να τρώνε τους τελευταίους μεζέδες κι' άπελπισμένη ξεφώνισε:

— Καλέ τα φάγατε όυλα! Που να φάτε τ' άντερα σας και τα κρέατά σας!

— Άσε με κοπέλλα μου, φύγε μ' με κλάζης, έγω ήρξα να έκκλησιασώ, είπε η 'Ερταλία.

— Μωρή σκύλα! Μωρή δέ φοβήθηκες Θεό! Κακός ξεπατωμός!

— Άκού, Χριστιανή μου, έγω τάχτικα νάρχω στη χάρη της, άσε με να προσευχηθώ, μάςους δέ τάκανα, τα λάθη όσοι άνθρωποι, να τό καλάθι σου και όσο μ'ας τό δικό μας, και της πέταξε τ' άδειο καλάθι κατόμουτρα.

— Μωρή, τα φάγατε όυλα!

— Και σ' αυτή θέσι μου το ίδιο θάκανες, τα φάγαμε γιατί μ' αυτή τη ζέστη άρχισαν να δαγώνουν μία δάχα και ήθελε να ξυλίσουν, ως και τ' άγγούρια σου πανιάσανε!

— Πανιασμένα μπορεί να οτά φέρνη ο άντρας σου!

— Φύγε, σούπα, μ' με κολάζης, άς ήτρωγες και σ' τα δικά μας.

— Φαί και φαί έπιφι μπρι! είπε η Ντουτού.

— Μωρή προκουατόρο σ' έβαλε η άδερφή σου; Μωρή ποιά δικά σας; Τοι δυό κεφτεδες; Άμ! ποντικό να φαρμακώσης δέ φτάνανε!

— Τι να γίνει! Έγω δεν είμαι μαυραγορίσις ναχω σαλτσιστά! είπε με περιφρόνησι η 'Ερταλία.

Κι' η Καραμουσάλενα φρενιασμένη κι' άφριμένη, χειρονομούσε κι' ούρλιαζε, ούρλιαζε και χειρονομούσε. Και με τα δυό της χέρια - γάτζοι σιδερένιοι - άρπαζε άπ' τα μαλλιά την 'Ερταλία και τη Ντουτού. Πακέτια, κλάδια, όμβρέλλες, τσάντες, χοροπηδούσανε κατακέφαλα άπ' τη μία στην άλλη.

Κι' όταν πιά έπαψε η μεγάλη προδέτσα η 'Ερταλία ξεμαλλιασμένη, δαρμένη, έλεγε στη Ντουτού:

— Μ' μου πής πως δεν ήτανε μάτι!

— Άχ, έου καλά μου τάλεγεσ να πάρω ένα καρφι μαζί μας.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΙ ΤΟ ΘΕΛΕ

Σ' ένα κατάστημα ραδιοφώνου. — Να μου δώσετε το πιο ίαχρο ραδίοφωνο που έχετε. Τό θέλω για να...καλύπτω τη φωνή της πεθεράς μου!

ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Ο πρόεδρος. — Γιατί, κατηγορούμενε, δεν πηγαίνεις να καθήσης μαζί με τον πατέρα σου, να συμπαιχτείς και να γίνης καλός άνθρωπος;

Ο κατηγορούμενος. — Δεν φταίω έγώ, κύριε πρόεδρε. Οι συμπαιχσεις. Όταν έγω είμαι έξω, ο πατέρας μου είνε στη φυλακή. Και όταν αυτός είνε έξω, είμαι έγω μέσα.

Τό λακριντί του Θρασύβουλα ΖΕΣΤΕΣ

Βρέ δεν άντέχω, θα κραπάμ' αυτή την έλλειψι του πανερό δέ βρίσκω κρύο, (οτ) αδειο σαν βλέπω το ψυγείο - κόρωνω μ' την Παναγιή και γίνομαι ήθριο!

Βρέ δέ μπορώ, μα τό (Χριστό), ούτε στιγμή να δροσίμ' (οτ) μέσα σ' αυτή τη ζέση (οτ) πίνω νερό κομ' (κομ'α) κι' η ώρα πιά για να (λυσά) νομίζω πως έπρεπει.

Λαχτάρησα, βρέ άδερφέ, λίγη δροσάπη άτιμ' (οτ) που σώνει εν τώ άμα, γι' αυτό κι' έγω μ' (οτ) (φοσ άαυ) πάω στις έπιθεωρή - κι' είνε τό ίδιο πράμ. (μα...) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τα ντέρτια του ΚΙΡΚΟΡ

ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ

Άμάν μπέ! φίλο μου Άρτιν μεγάλο άπατεώνας άντρωπο είνε. Άσκημο ντου λεία έμένα ηκαμμένο ήκανε, κορόντος - μορόντος ήμένα τζάνουμ ήπρε. Τακούη ύναίκα μου ηντίκιο έχει πως ήσασκίνη άντρωπο ήπνηκα, χαϊχάν όγλου χαϊβάν!

Ίφιλο μου Άρτιν ισπίτι μου ήρτε άμα κακό στο νούς μου ντέν ήθαλα.

Κιρκόρ είπε σεκλέτι μεγκάλο έκω, ιστέ μπέ μαζί λοκάντα να πηαίνωμε, ρεφενέ να ιδάλωμε, όυζα - μουζα να πιούμε, ντέρτια να ήξεάσωμε.

Κιρκόρ έτοι κουνουνοπιέμένο ήκανε κ'έγω χαφίρη άντρωπο συμφωνημένο έγίνα.

— Αφεριμ - Άρτιν, είπα καλό ίντεα είκες, για όυζο - μουζο ιτράβης πολύ πολύ έκω.

Λοκάντα ήπνημένος ήνίκαμε. Άρτιν φίλάν - φιστικ μεζέδες ήπρήνηκειλε, φασόνις ήφερε, ρουφηγμένος όυζος έγινήκαμε.

— Άμάν μπέ, μπου ίρακή ώραίος είνε, λαρύγγι γκαργκαλέυι, ήσώθηκα μέσα γκλόυ - γκλόυ ήκατεβαίνε, σεκλέτια - μεκλέτια ήξεαμένους ήκανε.

Άμα Άρτιν φαρμάκι είχε μέσα του, ή ξεασμένος σεκλέτια ντέν ήκανε. Μπριν ντάν για ύναίκα του ήμήςσε, ύναίκα του ύβρισε, ήντεψίδικα λόγια είπε.

Κιρκόρ, είπε, Σουρπουί ύναίκα μου τσός μισκίνος είνε, έρωμένος - μερωμένος στο ισπίτι μου μπάξε, ήμαντιούτα ήνίγηκε. Άμάν Κιρκόρ, ρεζιλεμένος άντρωπο είμαι, ήσυνικιός έμένα καγιόναρε, ήμουνταλά με λέει, ήμενέλαο με λέει. Άμάν Κιρκόρ, ήσουλβή ήντίκο σου τέλω, ιστέ ήτιμη μου καθαρισμένος να γίνετα!

Ίσουλβή καλή φίλο μου ήτελα να ήντώσω, άμα γκαρόνι ήρτε ντύο σούγκ ήθραστά ήφερε.

— Φας σούγκ σου πρώτα, ύστερα ντοσμένο ήσουλβή σου κάνεις, είπε φίλο Άρτιν.

Αύγκος ήσασμένος ήκανα, ήπουλάκι ήδγκηκε.

— Βαί - βαί, λέει Άρτιν, ήτυχερό άντρωπο είσαι. Αύγκος ήπληρωμένο κάνεις, κατόπουλο τρώς!

— Τζάνουμ Άρτιν, σερεμέι άντρωπο είσαι, ιστέ μπέ, αυτό πουλάκι ντέν ήτρώγεται.

— Ιτρώγεται, τζάνουμ. Άμα, γκαρόνις μερωμένο ήκανε, κατόπουλο θα ήπληρώσης. Μπάκ μπέ, έγκω σούγκος ήπληρωμένος κάνω, σούγκος θα ήφώ. Έου αύγκος ήπληρώσεις, ήκατόπουλο ήτρώς.

Φωμένος πουλάκι ήκανα, ήρακι ήπια, ήσουλβή να δώσω ήτοιμασμένος ήγίνα.

Άμα γκαρόνις ήτρεμμένος γίνκε, ήκαχάρισμο ήφερε, ήπληρωμένο τα τέλη.

— ήπληρωμένο να κήνης, λέει Άρτιν.

— Γιατί τζάνουμ; Ιρεφενέ είπαμε. Μισό - μισό λεφτά ήπληρώνουμε.

— Γιακ μπέ, λέει ήντεψίδικ Άρτιν. Έου ήκατόπουλο φαγκωμένο ήκανες, έου ήπληρώσεις! Ρεφενέ - μερενέ ήμουντά γιόκ. Άμα ντέν ήπληρώσεις, γκαρόνις τα λέω, ήντίπλος λεφτά για ήκατόπουλο ήπληρωμένος τα κάνεις!

— Άμάν κουζούμ Άρτιν!

— ήπληρώσε!

— Άμάν γιαβρούμ Άρτιν! Άμάν άρ - καντας Άρτιν!

— ήπληρώσε!

Σαορντιομένος ήνίγηκα, ήκύλος ήτούργκιμ ήνίγηκα. Άμα τί να κάμω μπέ; Έσεκ μία όκα ήντωση, πρόνοια - ήμονια, ήμουνάρ - ήμουνάρ φίλάν - φιστικ ήπληρώσα, ήρεστα μία μουντζα ήπρη!

Ίτιμωμένος ισπίτι μου ήπνη, ρεψίματα είχα, κοψίματα, είχα ήπυρκα είχα, ιστέ ήκατόπουλος στομάχι μου τουρλού - ήμουνάρ - ήμουνάρ φίλάν - φιστικ ήπληρώσα, ήρεστα μία μουντζα ήπρη!

Ίτιμωμένος ισπίτι μου ήπνη, ρεψίματα είχα, κοψίματα, είχα ήπυρκα είχα, ιστέ ήκατόπουλος στομάχι μου τουρλού - ήμουνάρ - ήμουνάρ φίλάν - φιστικ ήπληρώσα, ήρεστα μία μουντζα ήπρη!

Ο ΚΙΡΚΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΘΥΜΩΝΟΥΜΕ

Τί λέγει ένας Γερμανός ψυχίατρος. — Αίτια ώρισμένοι άδένες του σώματός μας. — Οι έκκρίσεις που άνάθουν το αίμα και προκαλούν την όργη. — Τί άπέδειξαν τα πείράματα του γιατρού Μέγιερ. — Ο θυμός των γυναικών ως πού φτάνει και πώς καταπραύνεται. — Χαρακτηριστικές λεπτομέρειες κτλ. κτλ.

Γιατί θυμώνουμε; Ένας Γερμανός ψυχίατρος μάς δίνει την σχετική έξηγησι. Μερικοί άδένες του σώματός μας, γράφει, υπό ώρισμένες συνθήκες, λειτουργούν έξαφνα κι' έτσι άναστατώνεται ό οργανισμός μας. Οι έκκρίσεις σιπνέως αυτών των άδένων ήμουν γούν ή ταραχή μας πού λέγεται θυμός.

Κάποιος άλλος Γερμανός ψυχίατρος έπαλάθεσε τη θεωρία αυτή με σειρά πειραμάτων. Ο ψυχίατρος έκανε όνόματι Μέγιερ, παρακάλεσε πνήτνα μεγάλες μαθήτριες ενός παρναγωγείου του Βερολίνου να σημειώσουν σ' ένα τετράδιο τις διαφορές κρίσεις που θα τις έπιαναν αν συνέβαινε ένα τέτοιο βέβαια - κατά τη διάρκεια μιας έβδομάδας.

Πραγματικά, ύστερ' από μία έβδομάδα, ο κ. Μέγιερ έξετάζοντας τα τετράδια αυτά έκανε πολύ παραέρες παρατηρήσεις. Πρόσεξε ότι μερικά έξωτερικά αίτια, όπως όσος, ήσαν άπ' τους κυριότερους άένους κείνους, οι όποιοι με τις άφηνικές έκκρίσεις τους έκαναν άπ' το θυμό τους! Την Παρασκευή και τ' Σάββατο π. χ. οι νέες αυτές είχαν τις περισσότερες κρίσεις θυμού. Επίσης κι' η ώρα που προηγείτο του βραδύνου φαγητού τους ήσαν πιο «θυμωδών» από κάθε άλλη ώρα της ήμέρας.

Οι παρατηρήσεις αυτές ώδηγήσαν το γιατρό στη λύσι του άνίγματος του θυμού. Γιατί θυμώνουμε λοιπόν; Γιατί άπλούστατα δεν φταίμε έμεις αλλά οι άδένες που βράσκονται ακριβώς πάνω άπ' τα νεφρά μας. Όταν οι άδένες αυτοί

αυτό υπερπαίνουμε ότι όσο πείο πολύ νοιάθουμε τη πείνα τόσο περισσότερο έρεθίζονται τα νεύρα μας. Ο κανόνας βέβαια έχει τις εξαίρεσεις του. Δεν θυμώνουμε πάντα πρό του δείπνου γιατί πεινάμε. Θυμώνουμε κι' από άλλες αίτιες. Πόσο κρατάει ο θυμός; Άπ' τις 145 περιπτώσεις του κ. Μέγιερ οι 93 δεν κρατήσαν περισσότερο από 5 λεπτά της ώρας. Μονάχα 7 έκράτησαν μισή ήμέρα και μόνο 2 μία όλόκληρη ήμέρα.

Μιά εξαίψις - γιατί τα μαλλιά δεν τά έκούμε καλά ο κούρσας, ένα χαμένο ραντεβό, τ' άναποδογύρημα του μελανοδοχείου, το φαγητό που δεν είνε έτοιμο στην ώρα του, το ραδιόφωνο που δεν δουλεύει και χίλιες άλλες δυό αίτιες μάς κάνουν να θυμώνουμε. Μα αυτές δεν είνε θυμός. Είνε «νευρίσματος», δηλαδή ένας μικρός θυμός. Τέτοια «νευρίσματα» προέρχονται συνήθως από άμυχα πράγματα κι' όχι από πρσώπα. Καμμία όξεία κρίσις θυμού δεν προκαλείται από άμυχα, όπως το τράμ, τ' αυτοκίνητο, τό κόκκινο κραγιόνι των ήγισ, τό καπέλλο ή τα ρούχα. Κατά γενικό κανόνα όταν θυμώνουμε σ' αλήθεια, θυμώνουμε μ' ένα πρσώπο.

Μία γυναίκα θυμωμένη ξεσπάει σε φωνές, περπατάει πάνω-κάτω, κάνει χειρονομίες και καμμία φορά μάς φοβερίζει με την όμυρλή της. Τό καλότερο καταπράλα της. Τό καλότερο αυτές είνε η ντι στις περιπτώσεις κι' ένας γλυκός ψυχραιμία άπάθεια κι' ένας γλυκός λόγος. Στις 145 περιπτώσεις, άνονο 3 γυναίκες, έξαγριώθηκαν περισσότερο άπ' ό,τι έπρεπε.

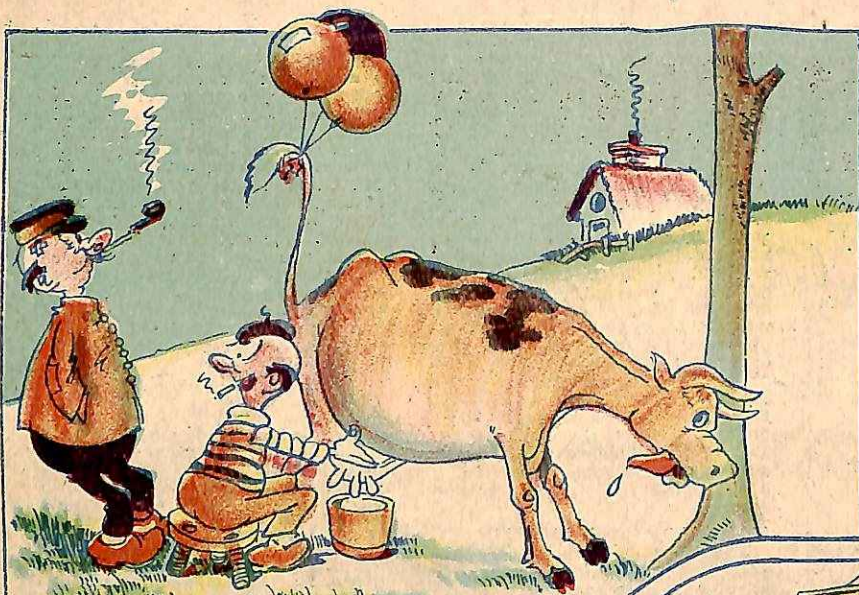
Όσο για τα συμπτώματα του θυμού, σάς είνε γνωστά. Όταν θυμώση μία γυναίκα το πρόσωπό της παίρνει άλλη έκφρασι. Χιπτά τα πόδια της στα πατώμα, δαγκώνει τα χείλη της, κοκκινίζει, άναπνέει γρήγορα κι' ο σφυγμός της έπιταχύνει το ρυθμό του. Άν ο θυμός δεν σταματήσει στο σημείο αυτό, τότε τα πράγματα παίρνουν την κάτω βόλτα.

Μά πρέπει ν' αναφέρουμε και μία τελευταία παρατήρησι

20

13

— Βρήκα αυτόν τον τρόπο για να
μὴ μ' ἐνοχλῇ κουνώντας τὴν οὐρά της.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Σε παρακαλῶ νὰ προσποιηθῆς πὺς δὲ μὲ ξέρεις.
Ὁ ἀρραβωνιαστὴς μου περιμένει στὴν ἀμμουδιά.

ΜΕΓΑΛΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

— Ξέχασα στὸ σπίτι
τὴν πρόσκλησι για τὸ
χορὸ τῶν μετρη-
φισμένων καὶ
δὲ θέλουν νὰ
μὲ πιστέ-
ψουν.

ΜΥΩΠΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

— Μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὴν πρώτη
ἀράδα;
— Ὁχι, μαντάμ!

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Ἡ κυρία θγάζει τὴ βραδυὴ
τουσλέτ της.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Νὰ σοῦ συστήσω τὸ ἔπερον μου ἡμῖσι!...